BUDAPEST, 1943. MÁJUS 12. — III. ÉVFOLYAM 20. SZÁM

ÁRA:
24
FILLÉR

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

HONVÉD SZÁM

A VÉGSŐ ELHÁRITÓ HARCBAN

(Jánossy Endre felvétele)

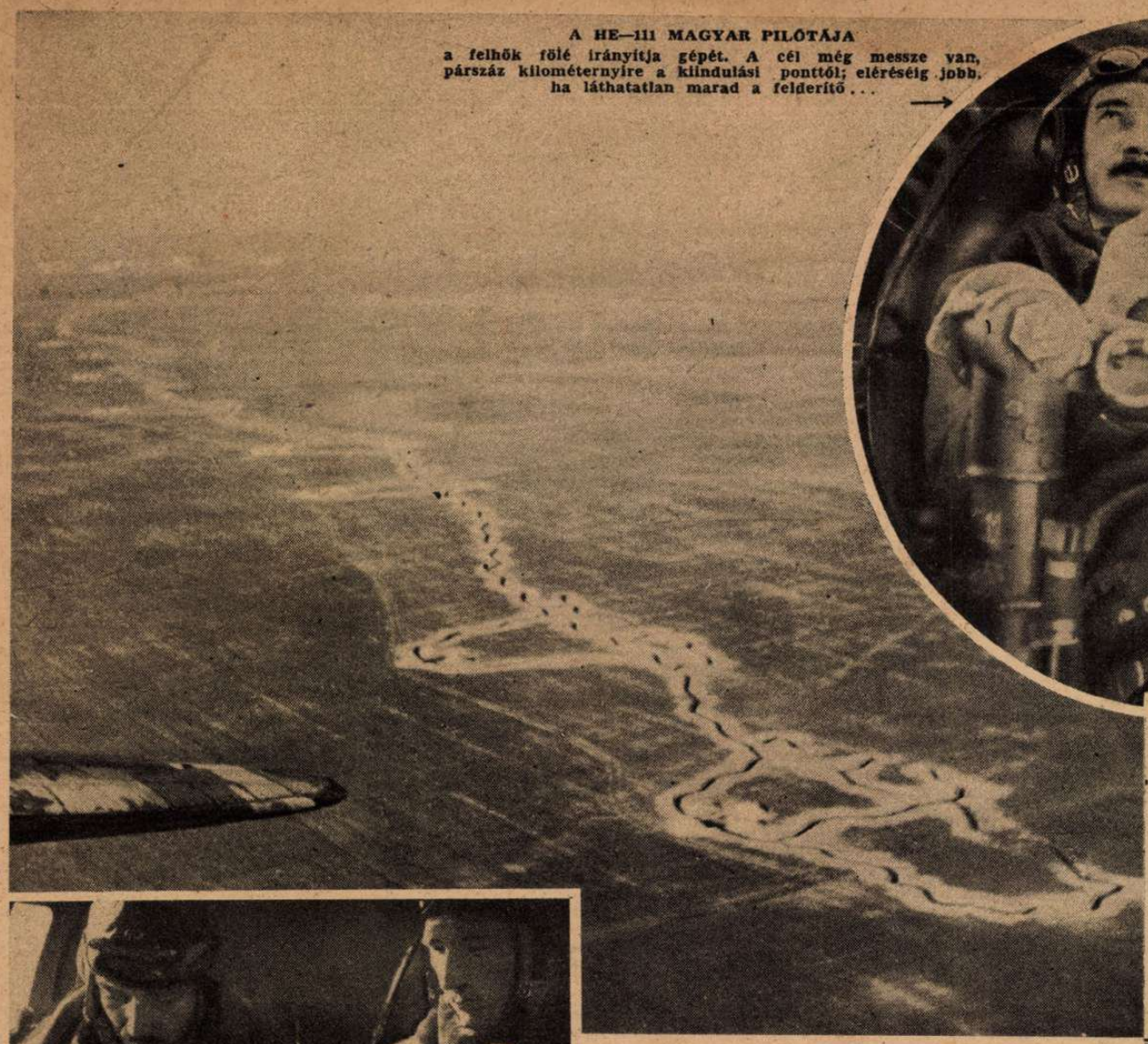

A HE—111 MAGYAR PILÓTÁJA
a felhők fölé irányítja gépét. A cél még messze van, párszáz kilométernyire a kiindulási ponttól; eléréséig jobb, ha láthatatlan marad a felderítő . . . →

FELHŐK FÖLÖTT →
Sejtelmes álomvilágban rohan a gép a célja felé. Zúgását elnyelik a gomolygó felhők

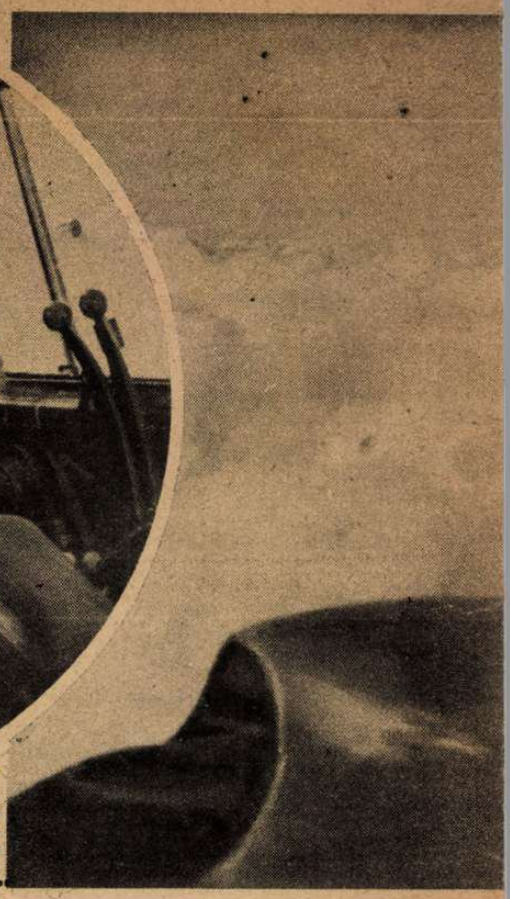

← . . . térképről állapítják meg, hogy jó irányban haladnak. A cél már nincs messze és a HE—111 lassan a felhőtengerbe merül . . .

A FELDERÍTŐ ELŐTT JÁRÓ BOMBÁZÓK kioldják 250 kilósaikat és a bombák becsapódásai nyomán füst és láng borítja a földet ↓

Honvédeink

Vitéz Jány Gusztáv vezérezredes, a 2. honvéd hadsereg parancsnoka, arra a kérdésre, hogy a honvéd hadsereg harcai lezárultnak tekinthetők-e, a következőképen válaszolt: **„Ennek a hadműveleti szakasznak vége. Befejeződött akkor, amikor a páncélos hadosztály megmaradt része és a huszonharmadik hadosztály parancsnoksága alatt összegyűjtött önfeláldozó és sikeres utóvédharcot folytató zászlóaljak, március 22-én kiléptek a harcolók közül.“** Ezeknek a dicsőséges utóvédharcoknak története elevenedik meg képeinkben, **a magyar felderítő és bombázó légi alakulatok és a gyalogság tavaszi harcairól készült pompás felvételek sorozatában.** A magyar haditudósító együtt szállt fel az ellenséges állások, menetoszlopok és gyülekező helyek felkutatására és megtámadására bevetett repülő hőseinkkel s együtt haladt a kemény harcokat vívó gyalogos csapatokkal, hogy a honvédség dicsőséges szovjetföldi küzdelmeinek jeleneteit megörökítse. **A hazáért, az otthonért, a keresztény kultúra és a magyar jövendő biztonságáért annyi véres csatában helytálló honvédségünk mélységes szeretetével tárjuk képsorozatunkat a Magyar Futár olvasóközönsége elé.**

A HE—111 KIBUKIK AZ ALACSONY FELHŐKBŐL
és előtűnik az ellenséges terület. A gép alján elhelyezett fényképezőgép működni kezd

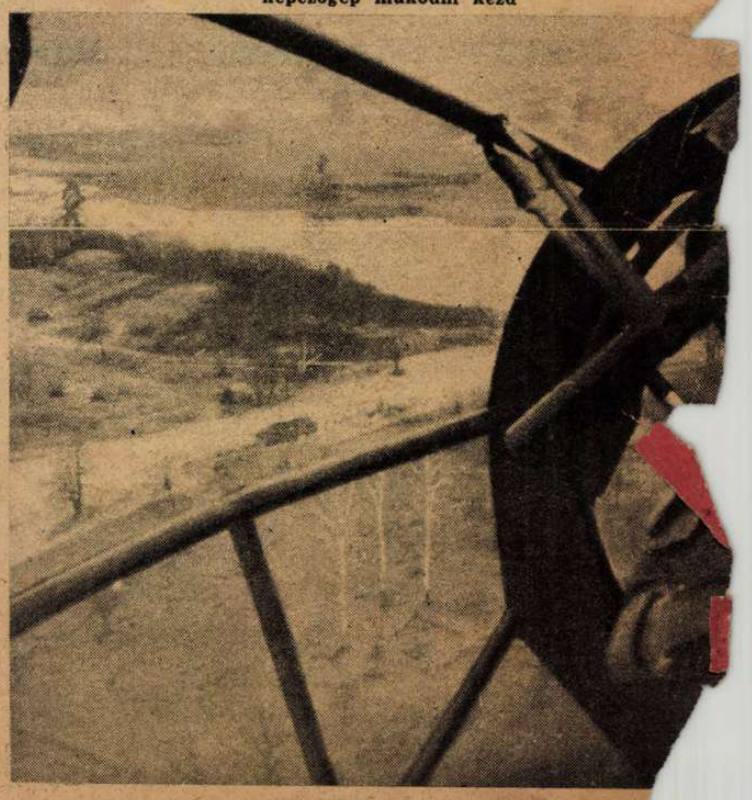

A TÖMÖR FELHŐRÉTEG eltakarja a földet és a tájékozódásra alkalmas pontokat. Műszerek irányítják a gépet . .

RITKULNAK A FELHŐK
és a megfigyelőtiszt távcsővel készül megállapítani az irányt. De a gép újra sűrű felhők közé kerül és most már . . .

a tavaszi hadjáratban

A MAGYAR FUTÁR EREDETI KÉPSOROZATA TÁVOLFELDERÍTŐINK, BOMBÁZÓINK ÉS GYALOGSÁGUNK HARCAIRÓL

(Jánosffy Endre felvételei)

A REPÜLŐTÉR RÁDIÓSZOBÁJA
állandó összeköttetést tart fenn a HE—111-essel és . . .

↑ . . . miután felvették a jelentést az eredményes felderítésről . . .

. . . különféle műszerek segítségével hazairányítják a gépet. A HE—111-es megfordul és . . .

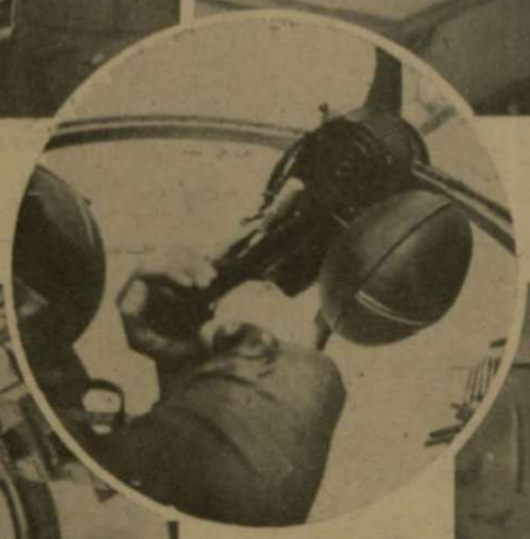

↑ . . . az alacsonytámadásra zuhanó HE—111 gépfegyvere végigsöpör a bolsevisták fejvesztett tömegén

← . . . mielőtt hazaindulnának, a megfigyelőtiszt elhelyezkedik a gépfegyver előtt, a pilóta meghúzza a magassági kormányt és . . .

→ HAZAFELÉ! . . . Miután túljutottak a veszélyes területen, a gép alatt ismerős tájak tűnnek fel. Az egyik zsebből szájharmonika kerül elő és hangja egybekeveredik a motorok dübörgésével és az énekszóval: fújja a szél, fújja, hazafelé fújja . . .

A SIKERES FELDERÍTÉS UTÁN BEVETÉSRE INDUL A MAGYAR JU—88-AS BOMBÁZÓ, a pontosan megállapított szovjet készenléti állások fölé

MEGÉRKEZIK A NEHEZEN VÁRT BEVETÉSI PARANCS
A gépről leveszik a ponyvát és átvizsgálják a motorokat. Siker és győzelem függ a pontosan működő motoroktól...

HOZZÁK A KÉTSZÁZÖTVENKILÓSAKAT!...
Kiskocsikon szállítják a bombákat a géphez, aztán...

...a JU—88-as személyzete beöltözve érkezik a géphez s megigazítják egymáson a felszerelést

A BOMBÁZÓ-SZÁZAD ÚTRAKÉSZEN ÁLL
Pilóták, figyelőtisztek és a többiek is mind a helyükön ülnek már... Mielőtt elindulnának, motorpróbát tartanak. Feldübörögnek a hatalmas gépek...

ELINDULT A VEZÉRGÉP s a többi pilóta feszülten várja a légi felsorakozás pillanatát

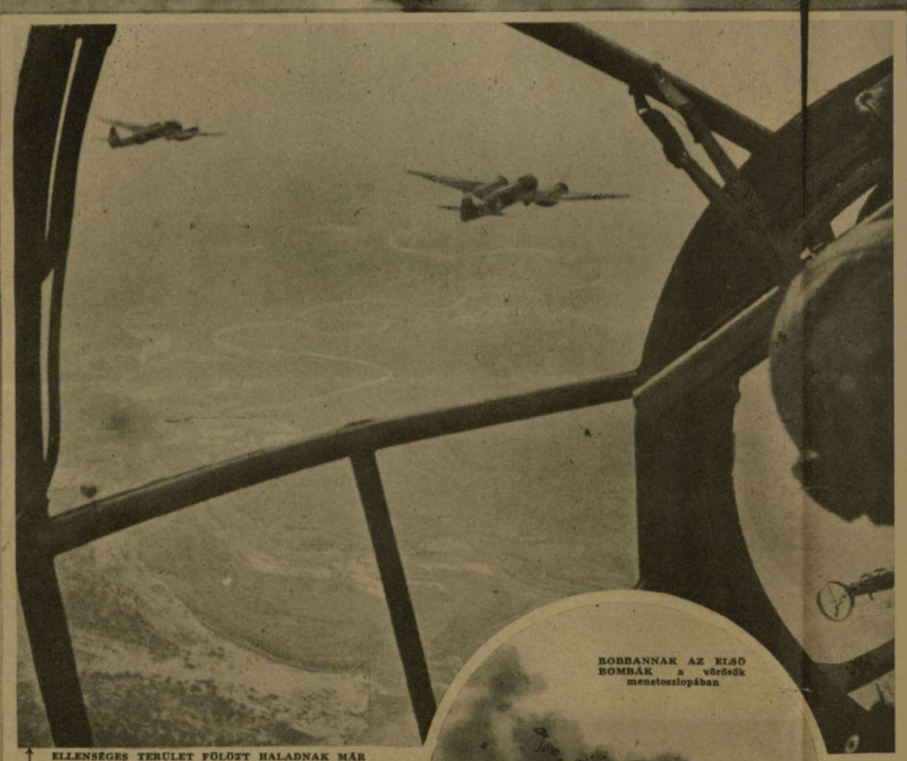

ELLENSÉGES TERÜLET FÖLÖTT HALADNAK MÁR A JU—88-ASOK
A szeszélyesen kanyargó Donec mögött vörös csapatok meneteinek az arcvonal felé...

BOMBÁNAK AZ ELSŐ BOMBÁK a vörösök meneteszlopában

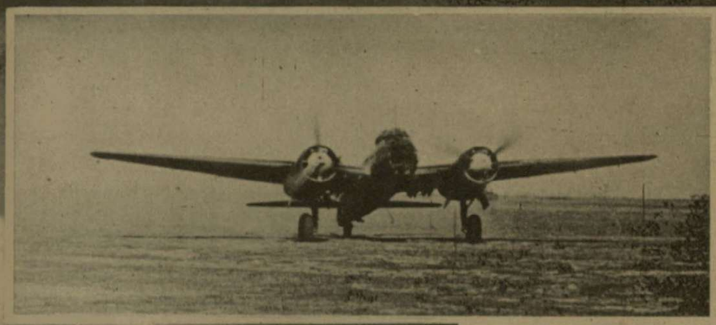

AZ UTOLSÓ GÉP IS FELSZÁLL. Kialakul a magasságban a hazai rend s a bombázók csillogó acéltestje belevész a keleten gomolygó felhőkbe

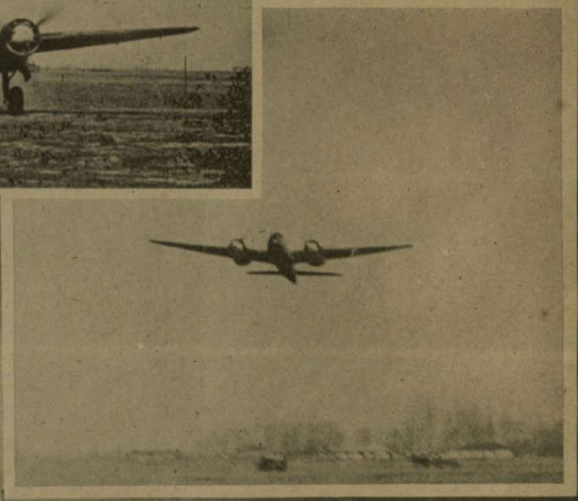

EG A KUNYHÓ, EG A HÁZ!...
A magyar bombázók tűzbe borítanak egy páncélos gyűlekező helyet

REPÜLŐTÉRI IDILL. A fáradt honvéd napozik a kétszázötven kilós bomban

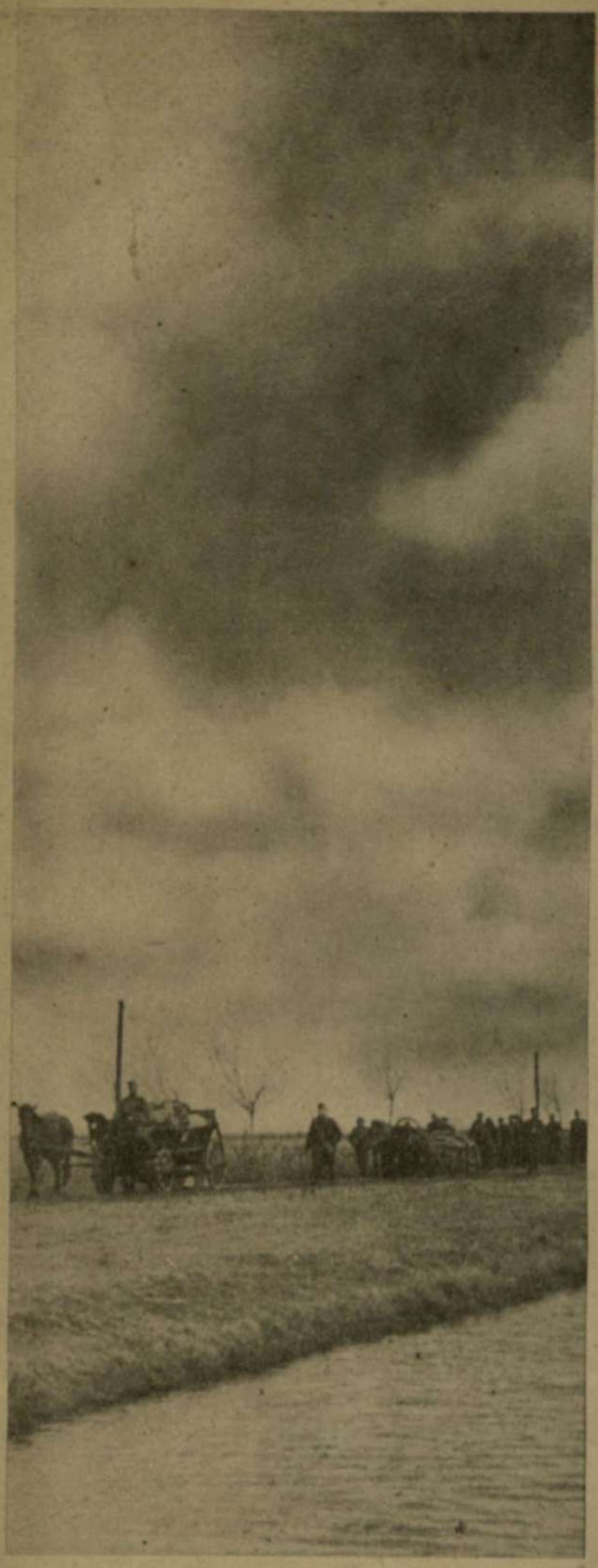

← **HARC A PARTIZÁNOK ELLEN A BRJANSZKI ERDŐBEN... A brjanszki erdő hordáiban vérmes reményeket ébresztett a szovjethaderő téli előretörése. Hittek a teljes győzelemben és nekivadultan gyujtogatták a falvakat, s pusztították saját fajtájuk vagyonát... A 45 fokos hidegben nem lehetett eredményesen fellépni ellenük, de az olvadó hó nyomában útrakeltek a honvédcsapatok, megsemmisíteni a partizán bandákat**

→ **A FALUT ÁTSZELŐ MEGÁRADT PATAKON EGYETLEN FAHÍD VEZET KERESZTÜL. A honvédek nekilátnak az oltási munkának, nehogy a tűz átterjedjen a hídra és megakadályozza a partizánok üldözését**

↓ **ÉGŐ TANYÁK MUTATJÁK a partizánok visszavonulási útját...**

← **A ROHAMCSAPAT BETÖR AZ ÉGŐ FALUBA, s merészen halad célja felé: a falu közepén álló templomhoz...**

A FALU KIHALTNAK LÁTSZIK, de az égő házak pincéiből egymagtán füstölik ki a meghujó orvlövészeket...

A GERENDAHÁZON TÚL KŐHÁZ ÁLL, A PARTIZÁN-UTÓVÉD TÜZFÉSZKE

↓ **Néhány önként vállalkozó honvéd géppisztollyal indul az ellenséges gépfegyver elnémítására...**

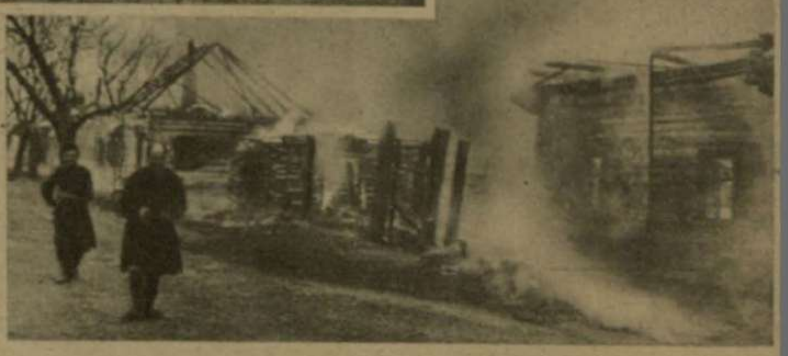

A SZENNYES VISKÓK FÜSTJE könnyesre marja a honvédek szemét...

KISEBB CSOPORT MEGKERÜLI A FALUT, hogy a még benn harcoló partizánokat hátbatámadja . . .

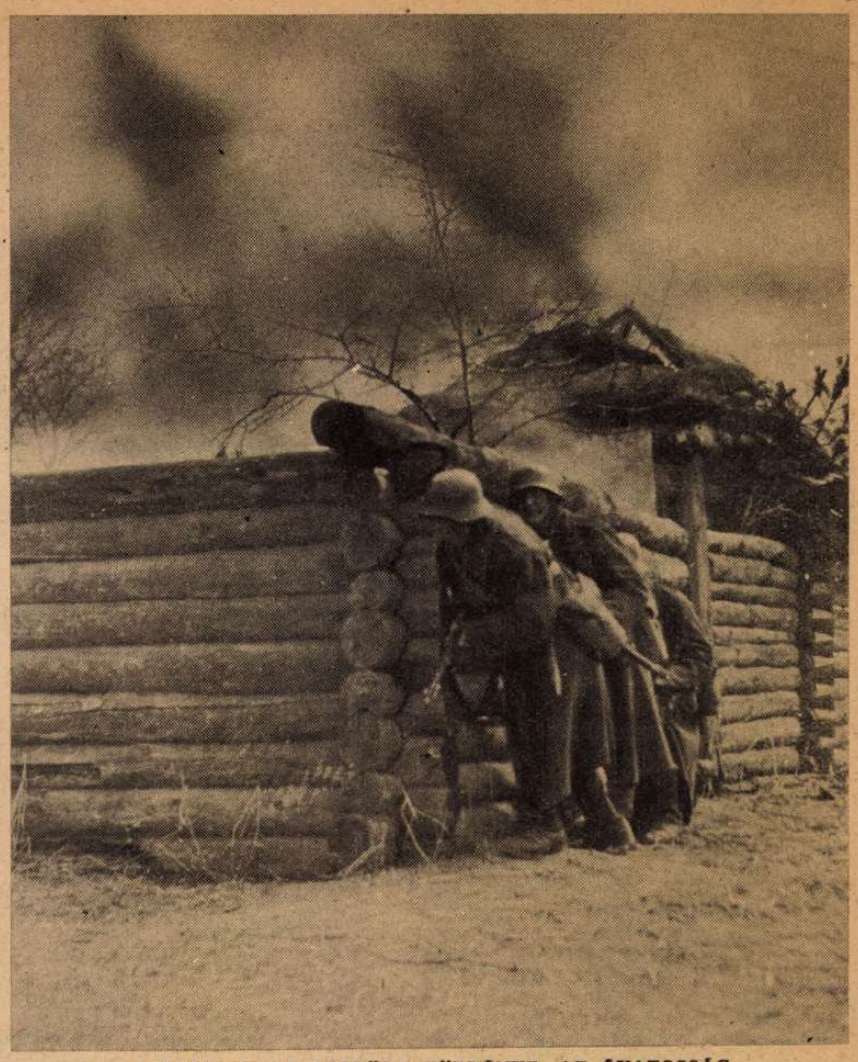

A BANDAHARC LEGFŐBB TÖRVÉNYE AZ ÓVATOSSÁG
Vakmerőségre csak akkor kerül a sor amikor már felfedezték az alattomosan megbújó ellenséget . . .

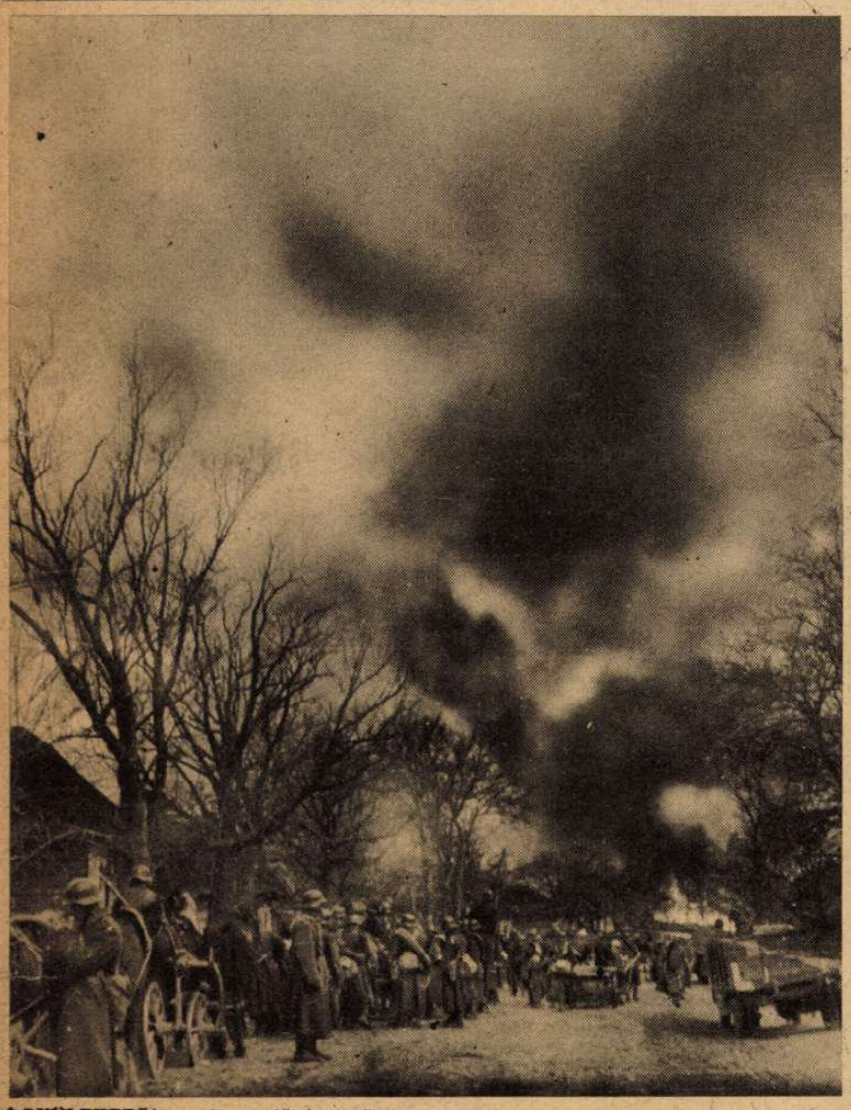

↑GYÜLEKEZŐ! . . . Az orvlövészektől megtisztított falu keleti szélén egybegyűlnek a honvédek, rendeződnek, s rövid pihenő után elindulnak az új falvak és új harcok felé . . .

ENNYI MARADT A FALUBÓL! . . . A romok és füstölgő égő házak között síró asszonyok keresik nyomorúságos ingóságaikat . . .

A TEMPLOMOT MEGMENTETTÉK A LÁNGOKTÓL A HONVÉDEK és a lenyugvó nap fénnyel övezi a keresztet és az alatta megpihenő harcosokat . . .

János honvéd legendája

Írta: Zubor István

Tél dere hull. A határban
hideg, fehér pusztaságban
magyar föld, bús magyar éjben,
álmodik a magyar télben...

A faluból kora reggel
legény indul dalos kedvvel
katonának!... Nem nagy dolog!..
Lépte a domb felé kopog;

csendes még a templom tája...
Kulcsolt kezét zubbonyára
ejtve mondja el a csendbe
Istennek, hogy mit szeretne:

— „Visszajönni épen, szépen;
kis földet a faluvégen,
jó asszonyt, sok kis cselédet,
boldog munkát, békességet!...

Álmodozni telt kalászról,
boldogságról, aratásról,
vasárnapról, nagymiséről...
... Jánoskáról, Erzsikéről...“

János megnyugszik, kifordul;
szíve-lelke majd kicsordul...
s a sapkáját félrevágva,
indul messze Ukrajnába,

ahol most a föld is vérzik
s folyó, völgy ámulva nézik,
hogy az ördög boszorkányos
fegyverével mennyi János,

András és Mihály száll szembe;
hogy ront rá a hitetlenre
s szívvel-karddal véd egy várat:
az egy Hazát — sok kis házat!...

Itthon csak a szíve maradt...
— s Donecen túl, Moszkva alatt
földet szerzett, csak csekélyet:
öt láb hosszút, hat láb mélyet...

Ott álmodik Isten csendjén,
mindörökké János legény;
mesze földről, faluvégről,
Jánoskáról, Erzsikéről...

Bús katonák úgy temettek:
könnyes szemmel tisztelegtek
s aztán ment, ki-ki dolgára;
János fel a menyországba!

A nagy fénytől vakult szemmel,
illemtudó tisztelettel,
áll János a Trónus elé,
— s az Úr már int jobbja felé...

Nap süt, felhők játszadoznak,
angyalszemek mosolyognak,
— de János csak áll és vár még,
két szemében tiszta szándék:

„Uram, köszönöm jóságod,
velem való jó szándékod,
de talán szabad szót szólnom,
sok-sok sóhajt tolmácsolnom...

Én már gondom elvetettem,
égi őrmestered lettem,
Uram, itt állok őrségen
— de hogy lenne békességem?

Nézz le Uram, lenn a földön
fegyver ropog messzeföldön,
s Donecen túl, Moszkva alatt
látom küzdeni a hadat...

Küzdenek, fegyver a kézben,
pogány hadak ellenében...
Nyujtsd felé jük kezed Uram:
győzniök kell! A faluban

várják őket! Leányok is,
könnyesszemű asszonyok is,
a szántók, földek, a rét is,
Jánoskák is, Erzsikék is!...

Vezesd győzelemre őket,
zászlódért verekedőket;
s majd, némultán fegyvereknek,
örülhessenek a csendnek!

Otthonukban jó tűz égjen,
asszonyuk szíve meséljen,
szájuk meleg csókot adjon,
s minden csókjuk megfoganjon!...

Legyen mindnek háza, földje,
tiszta szívű szeretője,
becsülete, kertje, rétje,
égszemű, kicsi cselédje!...

Földjén békén szántogasson,
misés szívvel arathasson,
sok öröme, kevés gondja;
úgy mehessen a templomba!

Ez lett volna a kérésem!...
Megköszönöm földi életem
és most Uram: ossz be végre
Szent Trónusodhoz őrségbe...“

Nyílik az ég s szivárványos
messzeségbe lát már János;
kicsi falujában jár lenn
s a Válasz kíséri: Ámen!...

HÉTRŐL HÉTRE

Tisztelet adassék

az afrikai front vérüket hullató hőseinek! Megálltak száz csatában, diadalt ragyogtattak az ősi Egyiptom egére, hajszoltan is verték az ellenséget, küzdöttek a forró homokon, a sivatagi hőségben, a tenger partján és a hegytetőkön, megkapaszkodtak minden kis földhajlásban s állták a tüzet fedetlenül, átélték a háború ezer megpróbáltatását s veteránjai lettek fiatalon a történelmi harcnak, amelyet Európa folytatott jogos afrikai örökségéért. Az olasz és német hadosztályok dicső tetteit, Mussolini és Hitler katonáinak legendás hírét nem lehet kiverni Afrika földjéről s a halottakhoz visszatérnek majd az élők, betölteni a kor és az idő megmásíthatatlan parancsát. Európa az ősföldje az ipari civilizációnak s Európához szervesen hozzátartozik a nyersanyagtermelő Afrika, amelynek kincseit a gyarmatvilág urai sohasem tudták megfelelő módon kihasználni az emberiség javára. Az angol gyarmatosok csak a felületét kapargatták a roppant vagyonnak és megelégedtek egyéni gazdagodásuk biztosításával s a belga Kongó legnagyobb része is műveletlen terület maradt, mert sem az angoloknak, sem a belgáknak, sem a franciáknak nem volt már megfelelő emberanyaguk benépesíteni Afrika művelhető és kihasználható részeit. Németországtól elvették kis gyarmatait s Olaszországot a szegény területekre szorították, pedig elsősorban ezek az országok és Keleteurópa népei teremthettek volna virágzó életet Afrikában, az európai iparállamok szükségleteinek bőséges ellátására. A szabad afrikai telepek enyhítették volna az európai feszültséget a földi javak igazságosabb elosztásával s a nemzeti jogokat tiszteletben tartó, nemzetek-közötti együttműködés megteremtésével. Rommel harcosai az évszázad természetes szükségleteiből született nagy eszmét szolgálták, sokkal kisebb számban, mint ahogy azt Európa ellenségei hiszik, de küzdelmük megtermékenyítette a két földrész egybefogásának nagy gondolatát s példátlanul szívós erőfeszítésük nem volt hiábavaló, mert Montgomery és Eisenhower seregei sem győzhetik le és nem taszíthatják kimért pályájáról a megsemmisülésbe az igazságot tévő — jövendőt...

Elrepült,

a lengyel követség Kujbisevből Teheránba s Szovjetoroszország földjén képviselet nélkül maradtak a rabszolgaság régi formájában élő lengyelek. Sztalin 1941 szeptemberében lépett diplomáciai viszonyba a Sikorszky-kormánnyal s a megegyezés az „erősebb, független Lengyelország" elismerése és a vele való szomszédi jóviszony kiformálása alapján történt... A szovjet-lengyel viszony végleges elmérgesedését Moszkva váratlan területi igénye okozta, pontosan abban az időben, amikor a lengyel foglyok százezreinek érthetetlen eltünése és a katyni-sirok feltárása megrázta a világ közvéleményét. Moszkva már közölte az angol és az amerikai külügyminisztériumokkal, hogy nem hajlandó többé külföldön élő lengyel kormányt elismerni s igen valószínű, hogy Szovjetoroszországban alakítanak majd egy lengyelnek kikiáltott vörös néptanácsot, amelynek azután megígérhetik a „sokkal erősebb" Lengyelország felállítását... Érdekes és jellemző, hogy a legújabb hírek szerint a szovjetkövetelésekben fontos helyen szerepel minden jövendő lengyel kormánnyal szemben, „a zsidó nép jogainak teljes biztosítása..." A vörösök már 1942-ben, a lengyel területről elhajtott zsidókat szovjetpolgároknak minősítették s nem voltak hajlandók a lengyel kormánnyal kiadásukról tárgyalni. Sikorszki, ahelyett, hogy örült volna a kellemetes fordulatnak, makacsul ragaszkodott a saját zsidaihoz s felidézte a válságot, amelynek során Sztalin és Molotov már ünnepélyes lemondást követelt az ukrán és fehérorosz területeknek minősített országrészekről... Churchill beszédet mondott a Londonban élő lengyelek nemzeti ünnepén s kijelentette, hogy azért nagy lesz Lengyelország a háború után, — de nem mondotta meg, hogy mekkora... A moszkvai szovjetzsidók tartják ugyanis a rőföt a kezükben és sötét országszabdaló terveiket, csak a német hadsereg akadályozhatja meg! Az angolszász barátoknak csupán beleegyezési jogot engedélyezett Sztalin elvtárs a keleteurópai szovjet döntésekbe s akik ezt sem látják, — bizony szellemi vakságban maradnak életük végezetéig...

1943 májusában, —

Marx-Mardocháj Károly 125-ik születésnapjáról vezércikkezett a „magyarországi marxisták egyik vezetője s megírta, hogy a nemzetközi forradalom zsidó vezérének neve, ma is „csatakiáltás"... Ahogy a történelemszemlélet útjáról a marxi világpolitika posványába csúszott pártember hirdeti, Mardocháj nevét és művét a gyűlölet hullámai ostromolják, soha jobban, mint napjainkban s „kardot kovácsolnak ellene, ágyúkat szögeznek neki, a szellemnek, amelynek nincsenek fegyverei, nincsenek ágyúi, csak igazsága van"... Az utolsó évszázad történelmének ez a durva és szemérmetlen meghamisítása valóban felülmúlja a vörös felhőkig szárnyaló képzeletet is! Marx születésnapján úgylátszik a lomtárba kerül a magyar zsinórzatú, álcázó jelmez, elhallgat a hamisan recsegő hangorkán a magyar és „csakazértis csakmagyar", szabad, független, mindenféle idegen befolyást kurucdaccal visszautasító hazafiaskodásról s itt marad csupaszon, vagy mondjuk terjengő, szemignőtt szakállal az öreg zsidó, aki egy életen át a nemzetközi osztályharcot prédikálta... Hol csatakiáltás mostanában Marx-Mardocháj neve?... Szovjetoroszországban, a balkálni terroristák között s a véreskezű bolsevista ügynökök mindenfelé elirányított bandájában! És hol kovácsolnak kardot s ágyút a marxi életfelfogás pokollá teljesedett uralma ellen? A tengelyhatalmak országaiban, a szabad nemzeti életet védő európai népek ipartelepein, avval a becsületes hittel, hogy Marxnak nem volt igaza! Marx-Mardocháj tanaira esküdtek fel a kegyetlen, a véres osztályharc összes hívei szerte a világon s Marx nevében zúdítottak gyötrelmet, átkot, országokat elsöprő polgárháborút, fölösleges szenvedést és szerencsétlenséget a Föld népeire. Marxisták akasztattak Magyarországon, marxisták ölettek Németországban és Olaszországban, marxisták tapostak végig Spanyolország testén és marxisták uralkodnak katyni vadsággal és elvetemültséggel Szovjetoroszországban! Ez az igazság, — de nem Marx igazsága! Elég volt a vörös mesékből, nemzetek és dolgozó milliók elaltatására! Mindenütt, kezdetben volt a marxista terror, az utcai harcokra való lázítás, a zsidó vezetőség uszító aknamunkája és az áldatlan vérontás s csak azután kezdődött meg a nemzeti gondolat híveinek összeállása és visszaütése! Az emberiség tovább fejlődik, tovább halad. A munka és a munkás méltósága győz a mult avult eszméi fölött, a nemzeti tervgazdálkodás tökéletesebb lesz s tisztes megélhetést biztosít majd a nemzet minden hasznos fiának, de ezt a történelmi folyamatot nem Marx-Mardocháj indította el s nem a marxisták koronázzák meg. A marxi csatakiáltást már ismerjük s lesz magyar elegendő, soha többé meg nem engedni, — felbődülését!...

A címkórság

ellen újra megindult a jószándékú küzdelem, — ki tudja hányadszor, — s a nekibuzdulás jövendőjét biztonságosan megjósolhatjuk. Nem lesz semmi eredménye... Úgy a felvidéki, mint az erdélyi részek hazakerülése után felhangzott a józan intelem, legviszásabb társadalmi betegségünk radikális gyógyítása érdekében. Az ifjúság ösztönös megérzéssel helyeselte a cselekvést s aztán minden a régiben maradt. Márványba vésető Mikó László erdélyi főispán mondása is, aki így bélyegezte meg a furcsa hazai betegséget: „Attól félek, hogy ha majd sokat futunk a címek és a rangok után, nem mi mutatunk-példát az országnak, hanem elvesztjük a magunk egyszerű közösségi életformáját, amely két évtized tanulságaként erősödött meg bennünk..." Kerek György azt írja a Nemzeti Figyelőben, hogy „egységes és új szellemű Magyarországot, csakis a cím- és rangkórság fenéjének kiirtásával képzelhetünk el valójában..." Lelkes helyesléssel fogadja a széles közvélemény a sokasodó, komoly intéseket, de mi haszna van az elméleti megegyezésnek, ha a gyakorlatban változatlanul követni kell a megcsontosodott divatot?... Ha levelet írsz, rászoruló más ember támogatást érdemlő kis ügyében, először valóságos razziát kell lefolytatni, hogy a kedves jó nagyságos úr nem kunkorodott-e időközben a méltóságosok rendjébe, mert jól fest az ügyed, ha a tegnapi nagyságost, még ma is a „régi" címén mered titulálni! Jobb ha a leveled egyenesen a Dunába dobod, legalább nem ártasz senkinek... A lusta ember keresgélés nélkül a licitálással védekezik s felfelé címez mindenkit, merthogy a nagyobb címért senki sem haragszik. Igaz, hogy a méltóságos asszonynak nevezett feleség, csak rövid ideig tűri az átmeneti helyzetet s agyonnoszogatja az urát, — hogy mikor lesz már valóságos méltóságos úr?... A hamis címzés begyújtja a hiúság motorját és sajnálatos módon az asszonyokat hajszolja a címkórság betegségébe. Ha egy idős úr elvesz feleségül egy fiatal fruskát, aki Mancikából egyszerre kezétcsókolomkedveskisméltóságosasszonykám lesz, akkor nagyhirtelenül száz komoly, meglett feleség elsápad körülötte s új címet követel elkomorodott élete párjától. Tiszta szerencse, hogy ez a bolond játék, aránylag mégis kevesek szórakozása, de megszüntetni már csak úgy lehetne, ha mindenkit, kivétel nélkül, röviden és demokratikusan, — méltóságos úrnak és úrnőnek szólítanánk. Micsoda vívmány lenne ez a közcímzés a folyamatban lévő kis háború évszázadában!...

Angliában

hatalmas és többnapos tanácskozást rendezett 273 országos politikai és gazdasági szervezet 443 kiküldött képviselője, „a veszedelmesen terjedő antiszemita mozgalom leküzdése tárgyában..." A 273 szervezet több mint 1 millió tagot számlál s a polgári szabadságjogok védelmére egyesült a demokrácia klasszikus hazájában. „Mint a megbénító betegség, úgy terjed az állam testében a zsidógyűlölet," — panaszkodott az egyik szónok, aki félreverte a vészharangot a gyors és erélyes zsidóbarát beavatkozás érdekében. Ajánlották a kiküldöttek, hogy rendszeresíteni kell a felvilágosító előadásokat a gyárakban és a rádió hullámain át, továbbá a felvonulást az angol belügyminiszter elé, megkérni arra, hogy nyujtson be törvényjavaslatot, amely minden zsidóellenes mozgolódást bűnténynek minősít. A zsidóbarátság legízléstelenebb kifejezése természetesen továbbra is a szabadság védelmének utolérhetetlenül nemes megnyilatkozása lészen... Hányszor elmondották már a demokraták, hogy a vélemények szabad kinyilvánításának erőszakos megakadályozásával a kívánt célt sohasem lehet elérni s hányszor megszegték ezt az önmaguk által felállított szabályt, ha „véletlenül", éppen a zsidókérdésről volt szó! De azt is megkérdezhetjük, hogy miért terjed Angliában az antiszemitizmus?... Ott is átkos, idegen eszme? A fajangoloktól elütő s más országok zsoldjába állott népelemek lázítják az angolokat?... Hiszen nagyon kevés zsidó van Angliában. Évszázadokig egy darabot sem engedtek partraszállni s azután is inkább védték külföldön Izrael fiait, semhogy magukhoz csalogatták volna őket... Wells, az angol bölcselő, akiről a zsidók könyvtárakat írtak össze, hogy leboruló hódolatukat kifejezzék nagysága előtt, egy irgalmatlan könyvben tárta fel a zsidóság bűneit s azóta a híre enyészetnek esett a héber intellektuellek között, de annál többet olvassák az angolok... A brit szigeteken is úgy zajlik az élet, mint a nagyvilág más részein. Összeülnek a gondosan kiválogatott bizottságok, kerülgetni a forró kását s felsorolni ezer érvet a zsidóellenesség álláspontjának tarthatatlanságáról, de a zuhogó, szédítő agyonbeszélés, kétségbeesett küzdelem egy vasból kovácsolt, rövid és értelmes mondat ellen, amely így hangzik: — az antiszemitizmus egyetlen oka, a zsidó!...

GRÖSZ JÓZSEF szombathelyi püspök, akit kalocsai érsekké és nevezett ki XII. Pius pápa. A két új magyar érsek kinevezését az Osservatore Romano szombati száma közölte

CZAPIK GYULA veszprémi püspök, akit egri érsekké

A HADITUDÓSÍTÓ-KIÁLLÍTÁS hatalmas tömegeket vonzott a munkájának legjavát állították ki. Baloldali képünk: József katonai attaséja áll. Középső képünk: érdekes vendégeket

← SPANYOL UJSÁGÍRÓK LÁTOGATTAK EL BUDAPESTRE. A spanyol sajtó képviselőit — Pedro Lain Entralgo egyetemi tanárt, Xaver Echarri főszerkesztőt és Enrique Llovet sajtó- és propagandafőnököt — ebéden látta vendégül a sajtókamara, ahol vitéz Kolosváry-Borcsa Mihály, a Sajtókamara elnöke köszöntötte a vendégeket

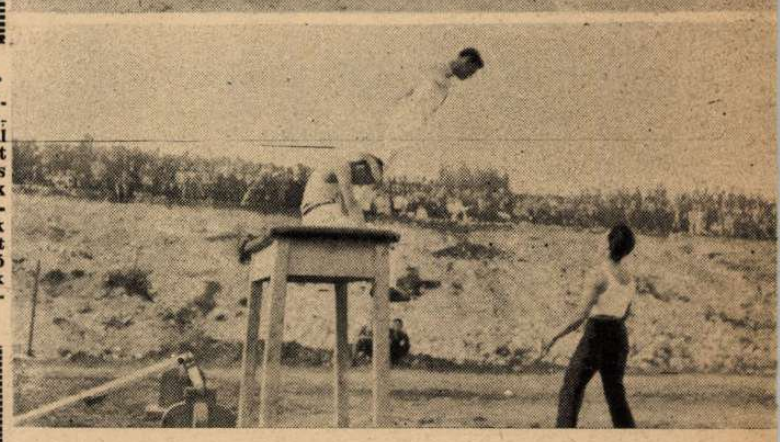

→ A TAPOLCAI LEVENTÉK fáklyás váltófutással és sportbemutatóval egybekötött ünnepséget rendeztek a testnevelés országos vezetőjének részvételével. Felső képünk: a fáklyás futók meggyujtják fáklyáikat a verseny előtt. Alsó kép: az asztalugrók csoportjának tornabemutatója

ADAKOZNAK A JÁRÓKELŐK . . .

A PENGŐS ADOMÁNYT IGAZOLÓ JELVÉNYT FELTŰZIK EGY HONVÉD ZUBBONYÁRA

GYERMEKNAPI GYŰJTÉS a főváros utcáin. Rossz időben, sokszor szakadó esőben folyt a gyűjtés és az előzetes számítások alapján nagy anyagi sikerrel zárult

← ALBRECHT KIRÁLYI HERCEG csütörtökön este a gyermekhét alkalmából előadást tartott a rádióban

A TIZEDES ÚR ADOMÁNYA . . .

pesti Vigadó termeibe, melyekben a szovjethadjárat páratlanul érdekes felvételeit, a fényképező-, rajzoló- és író-haditudósítók főherceg és Antal István nemzetvédelmi és propagandaminiszter a haditudósító-kiállítás megnyitásán; mögöttük a finn követség fényképeznek a kiállítás bejáratánál. Jobboldali kép: magasrangú japán katontisztek megtekintik a haditudósító-kiállítást

M. JULES BREVIE az új francia követ Magyarországon. Brevie francia Nyugat-Afrika, később Indokína főkormányzója volt, majd 1942-ben a gyarmatügyi miniszteri tárcát vette át Laval kormányában

A MŰEGYETEMI GYORSLEVENTÉK kétnapos dunaalmási táborozásáról. Baloldalt: Nehéz terepen. Jobboldalt, felső kép: Beérkezik a következő motorosjárőr a lövészethez. Alsó kép: Ellenőrző rádióállomás

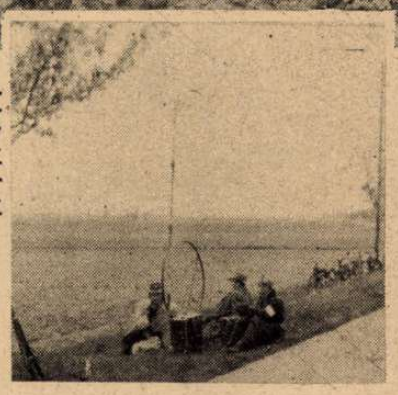

KÉPHÍRADÓ

↓ ÚJPEST LEVENTÉI 40 szegénysorsú honvédcsaládot ajándékoztak meg bútorral. A gyakorlati segítség nemes példáját mutatták meg az újpesti leventék

↓ MAGYARORSZÁG 1943. ÉVI GÖRÖG-RÓMAI BIRKÓZÓ CSAPATBAJNOKSÁGÁT nagy érdeklődés mellett rendezték meg a Sportcsarnokban. A bajnokságot a WMTK csapata nyerte meg egy pont különbséggel a MAC előtt

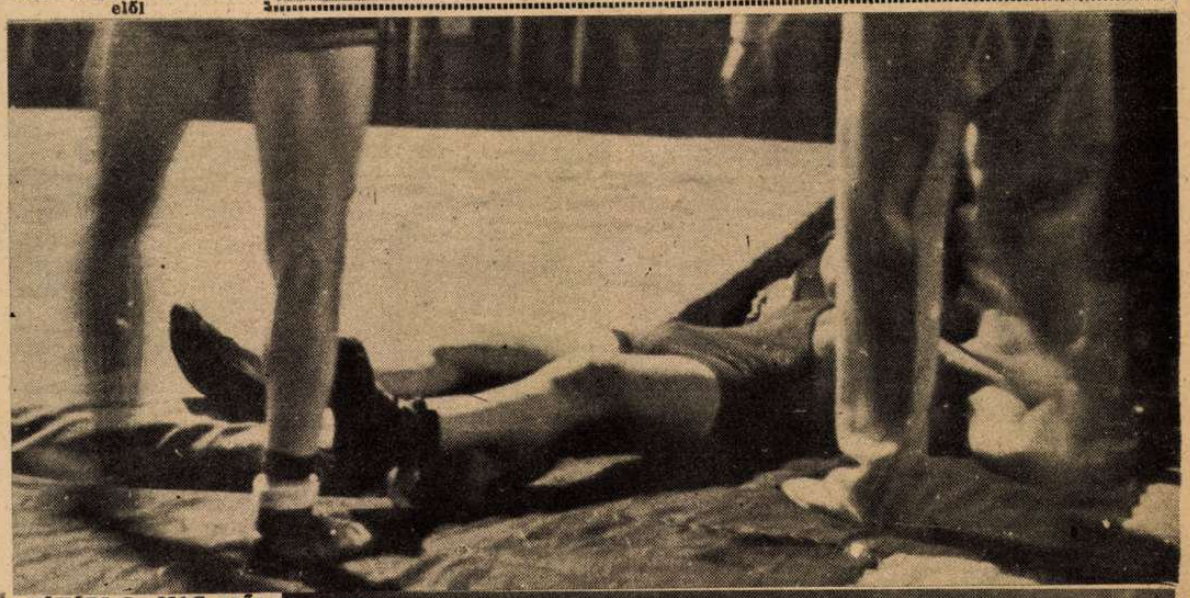

↑ AZ ELSŐ VILÁGHÁBORÚ TÁBORI VADÁSZAI országos vadász-találkozót rendeztek vasárnap délelőtt, majd megkoszorúzták a városmajori vadászemlékművet. Képünkön vitéz bátaki Soós Károly ny. vezérezredes emlékbeszédet tart a szobornál

SÓVÁRI I. MAC győz CZUCZI WMTK ellen. De egyenlőre Czuczi úgy tesz, mintha elájult volna ↑

← BÓBIS a MAC nehézsúlyú bajnoka rövid küzdelem után kétvállra fekteti BALOGOT (WMTK)

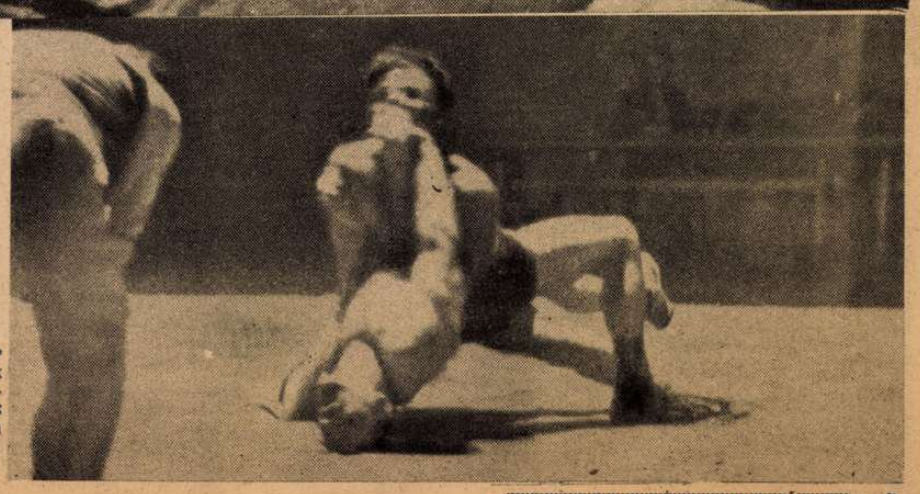

→ A harmadik-negyedik helyért való küzdelemben, SIPOS DVTK győz VÖRÖS BSZKRT ellen

Világ

↑ **Tokio:** HIDEKI TOZSO japán miniszterelnök az új háborús feladatokról beszél a keletázsiai nagy küzdelem megkezdésének évfordulóján

Tokio: Sigemitsu, az új japán külügyminiszter (baloldalt) átveszi hivatalát elődjétől, Tani volt minisztertől

(Rádiókép)

Stockholm: ←

„TÁVOLBALÁTÓKAT" alkalmaztak az elsüllyedt „Ulvens" svéd tengeralattjáró felkutatására. Baloldali képünkön a malmői Georges Killick mutatja a svéd tengerészkapitánynak a térképen az Ulvens állítólagos fekvőhelyét a hullámsírban. Jobboldali képünkön a kutató hajóra érkezik Karlsson, a híres távolbalátó (jobboldalt), akit Killickkel együtt, a svéd rendőrség már sok titokzatos bűnügy felderítésénél sikerrel alkalmazott . . .

Manila: →

A FÜLÖP-SZIGETEK LAKOSSÁGA lelkesen megünnepelte az amerikai uralom alól való felszabadulás évfordulóját . . . Az ünnepségre megérkezett Tozsó japán miniszterelnök is, aki 400.000 filippino előtt tartott nagy lelkesedéssel fogadott beszédet

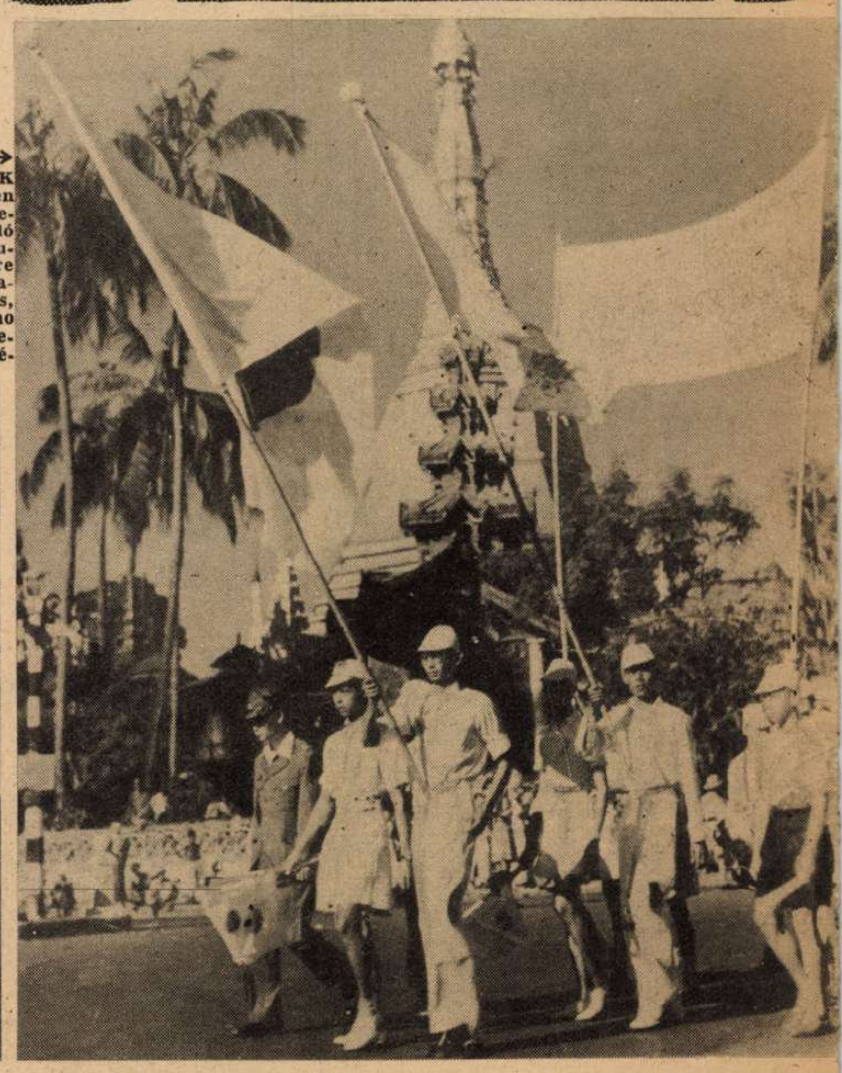

↑ **Algir:**

GIRAUD FRANCIA TÁBORNOK RÁDIÓBESZÉDET TART ALGIRBEN, FRANCIAORSZÁG JÖVŐJÉRŐL. De Gaulle és Anglia haragszik a beszéd miatt, Amerika pedig örül neki. Az egyetértés továbbra is zavaros . . .

Washington: ←

JOHN LEWIS, az amerikai munkásvezér, aki a nagy bányászsztrájkot megszervezte. Roosevelt katonasággal törte le a veszedelmes mozgalmat s törvényjavaslatot fogadtatott el a haditermelés szempontjából fontos gyárak és bányák állami átvételéről. Az amerikai lapok szerint Lewis mindenáron meg akarja buktatni Rooseveltet, mert gyűlöli . . .

London: →

ANDREWS ALTÁBORNAGY (középen), az Európába küldött amerikai csapatok főparancsnoka, Izland szigetén, repülőgépével egy dombnak ütközött s 12 magasrangú társával együtt szörnyethalt. Érdekes képünkön Andrews altábornagy, izlandi útja előtt, az európai partraszállásról tárgyal Paget angol tábornokkal és a baloldalon álló emigráns görög királlyal . . .

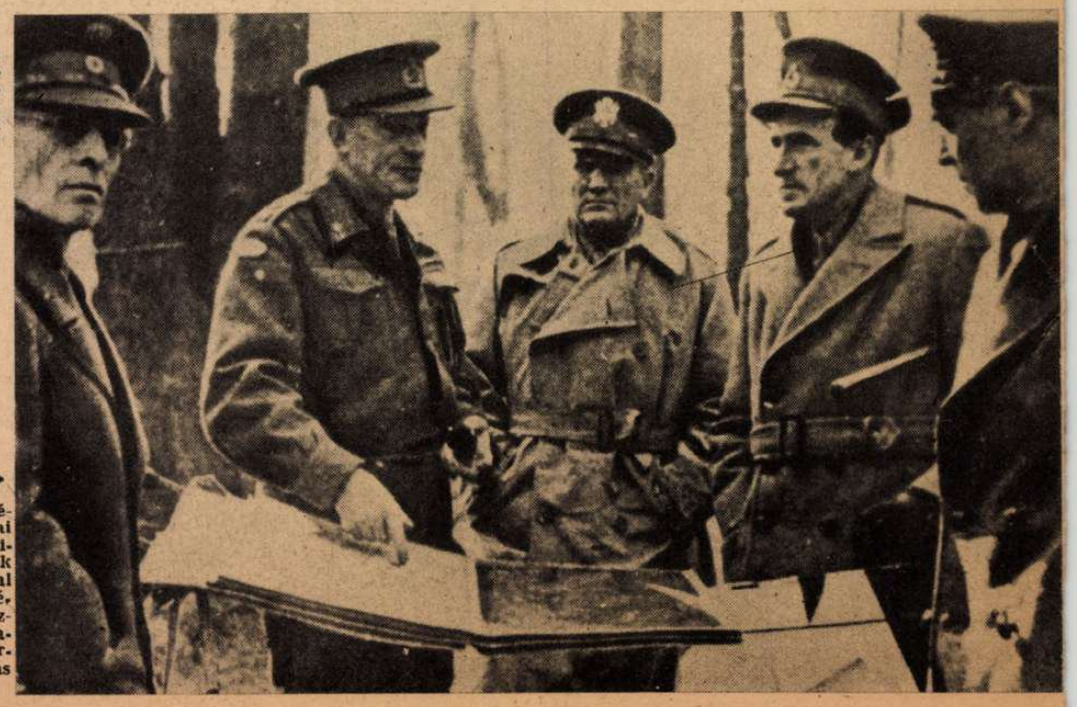

Róma: MUSSOLINI AZ ELESETT HŐSÖK HOZZÁTARTOZÓIVÁL BESZÉLGET

Madrid: A FEGYVERBARÁTSÁG SZENT EMLÉKE. Spanyol, olasz és német egyetemi hallgatók megkoszorúzzák a bolsevizmus ellen vívott harcokban elesett német és olasz repülők sírját

ujság

← Svájc:

MANNERHEIM TÁBORNAGY, a finn hadsereg főparancsnoka súlyos betegsége után Svájcban üdült. Finnország a marsall útjához fűzött ellenséges és rosszindulatú hazugságokat a legerélyesebben megcáfolta

Berlin: →

VICTOR LUTZE, a német SA vezérkari főnöke, halálos gépkocsiszerencsétlenség áldozata lett. A birodalom nagy részvételével temették el

↑ **Helsinki:** RYTI FINN ÁLLAMELNÖK átveszi Cobben apostoli kiküldöttől a 10.000 dollárt, amelyet a pápa ajándékozott a szükséget szenvedő finn gyermekeknek

A „DOLGOZÓ MAGYARORSZÁG" KIÁLLÍTÁSÁNAK MEGNYITÁSA

Velence: A VELENCEI MAGYAR KIÁLLÍTÁS EGYIK GYÖNYÖRŰ TERME

London:

„FÜGGETLEN SZAKEMBEREK" tanácskozása a tengeralattjáró-veszély elhárításáról. A többnapos vita és gondolkodás eredménytelen maradt . . .

↑

←

New York:

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK FŐVÁROSÁT ELŐSZÖR TÁMADTA MEG A HÉT FOLYAMÁN EGY TITOKZATOS ELLENSÉGES REPÜLŐGÉP, AMELY GÉPPUSKATŰZET ZÚDÍTOTT AZ UTCÁKRA. A gép nemzetisége ismeretlen maradt . . .

Bulgária
-a moszkvai terror ellen

Panev, a volt bolgár rendőrfőnök meggyilkolása s az uralkodó és a kormány beható tanácskozásai után, határozott és erélyes rendszabályokat léptettek életbe Bulgáriában, a külföldről szított bolsevista lázítás és a gyáva orgyilkosságok sorozatának letörésére. A belügyminiszter elrendelte az általános razziát s Szófiában a rendőrség és a katonaság karhatalmi alakulatai minden házat átkutattak s a kommunista ügynökök százait tartóztatták le. A bulgár nép a legnagyobb megértéssel engedelmeskedett a kormány rádiószózatának s készségesen segítette a fegyveres erőt, rendteremtő munkájának elvégzésében. Csak egy maroknyi félőrült és a Moszkvából becsempészett terroristák igyekeztek a bolgár nemzeti közvéleményt megfélemlíteni. **Az idejében történt közbelépés a tényleges erőviszonyokat szentesíti, mert Bulgáriában a király, a nép, a hadsereg és az ifjúság egységesen és elszánt akarattal küzd a nemzeti jövendőért a tengelyhatalmak európai frontján!**

BOGDÁN FILOV, BULGÁRIA MINISZTERELNÖKE

FONTOS TANÁCSKOZÁSRA ÜLT ÖSSZE A BULGÁR MINISZTERTANÁCS. Az ablak melletti sorban ülnek balról jobbra: Zahariev kereskedelemügyi, Joczov közoktatásügyi miniszter, Filov miniszterelnök és Partov igazságügyminiszter

SZERAFIMOV ÁLLAMTITKÁR, A BULGÁR SAJTÓFŐNÖK

KÉT ERŐS EMBER A MINISZTERTANÁCSBAN: Bozsilov pénzügyminiszter (baloldalt) és Gabrovszky belügyminiszter, aki a nagy razziát elrendelte a titkos bolseviki ügynökök letartóztatására . . .

MIHOV TÁBORNOK, HADÜGYMINISZTER (baloldalon) ÉS VASZILEV KÖZÉPÍTKEZÉSI MINISZTER, A JELENTÉST HALLGATJÁK A MINISZTERTANÁCSON

BORISZ BOLGÁR KIRÁLY
Igazságos és messzelátó uralkodója népének. A bolgár nép szívében élő revíziós gondolatot valóra változtatta. Rendületlenül áll az új Európáért küzdő tengelyhatalmak oldalán s megvédi országát a bolsevista izgatástól

A BOLGÁR KIRÁLYNÉ

A BOLGÁR LEÁNYOK is a brannik ifjúsági szervezetben készülnek fel a nemzeti élet köré, nagy céljaira

A BOLGÁR IFJÚSÁG a „brannik" szervezet keretében készül fel a honvédelemre

LUKAS TÁBORNOK, a bolgár vezérkar főnöke, a gárdatisztek üdvözlését fogadja a királyi palota előtt

GÁRDATISZT A BOLGÁR KIRÁLYI TESTŐRSÉGBEN

↓ BULGÁRIA KATONÁI
készen állanak hazájuk és a szabad európai élet védelmére

VÉRBE-FULLADT SZOVJETTÁMADÁSOK

A vörös hadsereg, a front különböző szakaszairól egybegyüjtött erőcsoportokkal és légi erejének kíméletlen bevetésével kísérelte meg a hét folyamán a kubáni hídfőállás elfoglalását s a hadseregfőparancsnokság előre bejelentette, hogy „ez lesz az utolsó támadás", amelynek feltétlenül sikerülnie kell... A leghevesebb harcok Krimszkaja vidékén tomboltak, ahol a német csapatok az előreugró arcvonalszakaszról, a várostól közvetlenül nyugatra fekvő s már régóta kiépített védelmi állásba vonultak vissza. A kubáni hídfő szétrobbantása nem sikerült s kudarccal végződött a vörösök támadása az Ilmen-tó körül és az oreli térségben is. A szovjet seregeit a német hadak a sikertelenségre szoktatják s véresen meggyöngítik mindenütt, ahol összecsapnak egymással...

A NÉMET FEDEZÉKSORT szétverte a tüzérségi pergőtüz s valósággal felszántotta az előterepet is, de mihelyst elhallgatnak az ágyúk, azonnal a helyén van mindenki, az erdőségből előrezavart vörös csapatok feltartóztatására

PUSKAGRÁNÁT A ROHAMOZÓ SZOVJET CSAPATOKRA! A kézifegyverből kilőtt gránát félelmetes erejű harci eszköz a kubáni elhárító csatákban

↑ MEGSEMMISÍTETT SZOVJET GÉPPUSKA-FÉSZEK

SZOVJET PÁNCÉLOSOK ÉS LÖVÉSZEZREDEK együttes tömegtámadása a kubáni hídfőnél. A német géppuskák körül már halomban feksznik az elhasznált töltények hüvelye...

EGY AMERIKAI GYÁRTMÁNYÚ HARCKOCSI élérte a védelmi vonalat s ott gyulladt ki a halálos találattól. A lövészárokban készen tartott fegyverrel várják a katonák, hogy kiugrik-e valaki az égő páncélosból...

↑CSAK AZ ÁLLÁSOK ELŐTT OMLOTT ÖSSZE A VÖRÖS ROHAM! Égnek a szovjet harckocsik s a gyalogosok közül sokan a sáncokon lelték halálukat

↑A NÉMET ÁLLÁSOK KÖZÖTT megsebesült szovjetkatonát, társai a kötözőhelyre kísérik

←ELLENROHAMRA INDULNAK A PÁNCÉLGRÁNÁTOSOK

ROBBANÁSOK FEKETE FÜSTJE KAVAROG FEL A FÖLDRÖL s a szárnyas bombák százai hullanak le, új tüzeket gyújtani..

↑MEGKEZDŐDIK A VISSZAVONULÓ SZOVJETCSAPATOK LÉGI BOMBÁZÁSA

→LÜTZOW ROHAMÁGYÚSAI. Képünk szélső jobboldalán áll Lützow százados, akinek rohamágyú osztaga 600 szovjet páncélost pusztított el...

AZ UTOLSÓ LÖVEDÉKIG harcoltak az olasz páncéltörő tüzérek a tuniszi fronton, az állásaikba túlerővel benyomuló angol harckocsik ellen . . .

TUNISZ ÉS KÖRNYÉKE

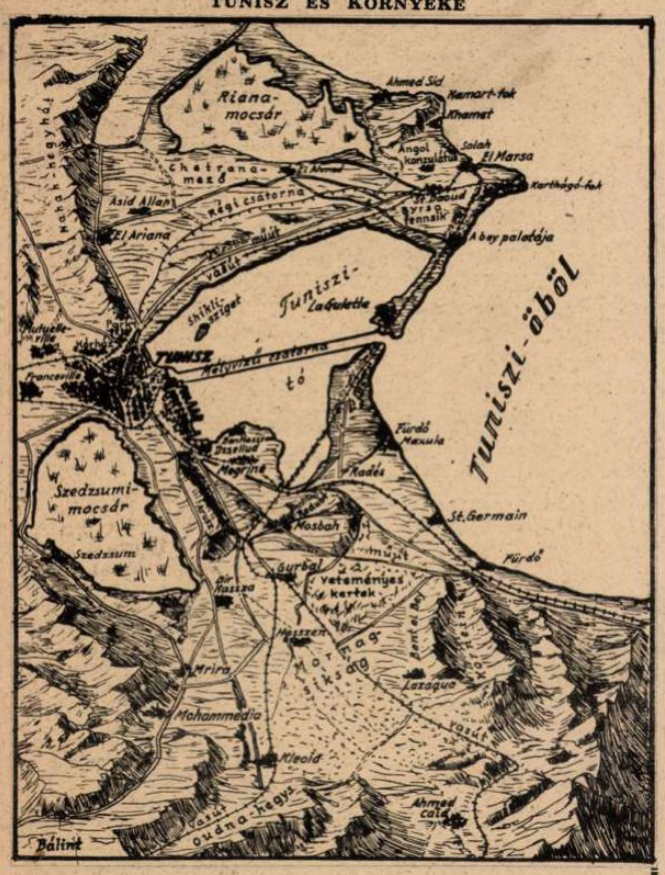

A „JU—88"-ASOK TÁMADÁSA UTÁN!
A fedélzeti fegyverek tüzétől kigyulladt angolszász járművek sűrű füstje az ég felé kavarog . . .

HADIJELENTÉSEK,

A tuniszi arcvonalon, — a gép, az anyag és az ember roppant csatái után, — az óriási ellenséges túlerő megtörte Tunisz és Bizerta hősi védelmezőinek ellenállását. Még az angolszász jelentésekből is kitünik, hogy a tengelyhatalmak csapatai, dicsőséges fegyvertényeik szellemében, haláltmegvető bátorsággal védtek minden talpalatnyi földet a hétről-hétre fokozódó nyomással szemben s a katonai kötelességteljesítés halhatatlan erejével, rendkívül súlyos csapásokat mértek az egyesült angol-amerikai hadakra.

Az angol sajtó tombol a féktelen örömtől s az üdvrivallgás túlharsogja a fegyverek dörgését. Így lesz ez nehány hétig talán, mert *az idegháború is fontos* és az angolszászok értenek a részleteredmények általános kiértékeléséhez . . . Úgy írnak a tuniszi hídfő elfoglalásáról, mintha a milliós hadseregek végső megütközése borította volna füstbe és lángba Karthago romjait, a valóságban azonban, *csak egy nemrégen megszállott afrikai földdarab védelmi harca zajlott le, amelyben a tengelyhatalmak haderejének, százalékokban nehezen kifejezhető kis része szállott szembe, a hónapokon át gyűjtött angolszász és kisegítő zsoldos seregekkel!*

Az olvasni tudó emberek hosszú időn érezhették a német és olasz jelentések *tartózkodó* állásfoglalásának jelentőségét s eljuthattak ahhoz az észszerű következtetéshez, hogy *a tengelyhatalmak emberanyagban és felszerelésben remek, de létszámban aránylag kis hadsereggel folytatják az afrikai halogató hadjáratot, hogy megnyerjék a drága időt, Európa várának s védelmi övezeteinek kiépítésére.*

A tuniszi védőhadsereg létszámát sem Olaszország, sem Németország *nem növelte*, mert az általános katonai helyzet szempontjából, hadműveleti hiba lett volna a döntést Afrika földjén keresni, ahová az angolszászok minden rendelkezésükre álló tengeri és szárazföldi útvonalon, *folyamatosan* önthették csapataikat . . . *Anglia és Amerika szállítóhajóinak tekintélyes részét foglalta le az afrikai felvonulás és mindenképen jobb volt megengedni, hogy a tengeri szállítások útvonala Afrika felé terelődjék s megritkuljanak a járatok Anglia és Szovjetoroszország felé . . .*

Az elmúlott év őszén, amikor az amerikai csapatok partraszállottak Afrikában, még az volt a szövetségesek terve, hogy *a félelmetes arányú szovjet téli hadjáratot összekötik egy afrikai villámháborúval s dél és kelet felől egyszerre próbálják megroppantani a tengelyhatalmak erejét. Tavaly novemberben lett volna esedékes Déleurópa ellen az angolszász támadás, amikor még a Földközi-tenger északi partvidéke s különösen Délfranciaország tengerpartja még nem volt megerősítve . . . Azóta véresen összeomlott a súlyos szovjet offenzíva, lényegében magárahagyottan, mert az eltervezett „harapófogó" afrikai szárát a homokba szorította Rommel maroknyi hadserege. Felbecsülhetetlen az időnyereség, amelyet az afrikai hősök kemény, elhárító csatája biztosított, az Atlanti-fal s az európai délkeleti erődövezetek kiépítésére és nagyrészben, a japánok keletázsiai felvonulására is! . . . Nyugodt lélekkel állíthatjuk, hogy a tuniszi mérkőzés sokkal hosszabb ideig tartott, mint ahogy a beavatott katonai szakemberek remélhették s az olasz és a német csapatok halhatatlan emlékű önfeláldozással oldották meg a második világháború egyik legnehezebb hadműveleti feladatát.*

Sziklaüregek, homokos parti állások s védtelen, kiszáradt afrikai mezők poklában, halálos gránáttűz veri minden oldalról a megfogyatkozott hősök tépett seregét; bomba hull reájuk a levegőből s kitudja hány ellenség esik mindegyikükre a végső, ádáz rohamokban, de övék elrabolhatatlanul a bátrak helytállásának fényes és igaz legendája, tölgyfalomnak élők és holtak szívén . . .

Európa vára pedig betonból, vasból és acélból

ÉJJEL-NAPPAL DÖRÖGNEK AZ ÁGYÚK
a megszűkült tuniszi fronton s a tengelycsapatok felülmúlhatatlan hősiséggel küzdik le a túlerő rohamait

VÁRAKOZÁS AZ ANGOL PÁNCÉLOSOK ELŐRETÖRÉSÉRE . . .
Nyílt terepen veszik fel a harcot a német tüzérek az ellenséges harckocsik ellen

A TUNISZI FÉLSZIGETEN
páncélos felderítő kocsik figyelik a tengert s óvják a harcoló csapatokat az esetleges helyi partraszállások veszedelmeitől

UTÁNPÓTLÁS TUNISZ FELÉ...
A légi szállítás útvonalainak szélén állandóan harcolnak a vadászgépek, hogy az utánpótlás rendkívüli nehéz feladatának megoldását biztosítsák

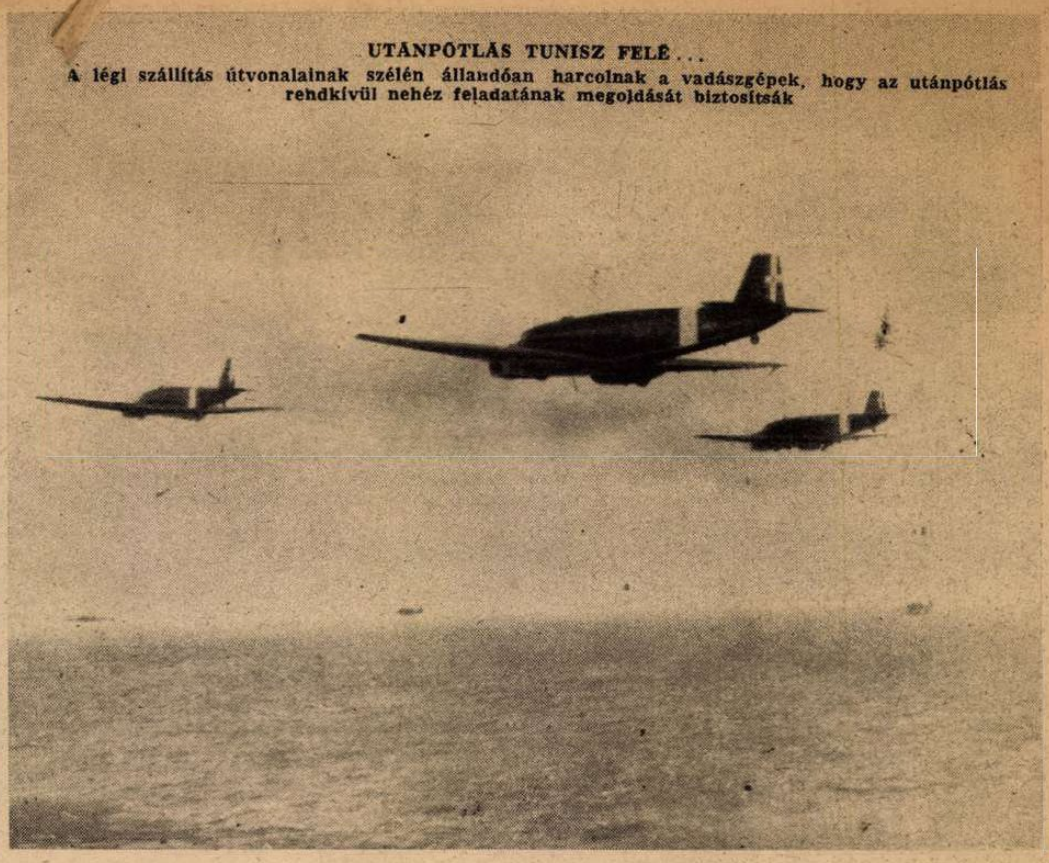

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

Irta: Rajniss Ferenc

épülten, rámered a tuniszi győzelmet ünneplő ellenségre...

Valahogy a tuniszi jelentéshez tartozik lelkileg az a római hír, hogy Olaszország élesen tiltakozott *a sebesültszállító kórházhajók amerikai bombázása ellen.* A vöröskereszttel feltünően megjelölt s messziről felismerhető kórházhajókat mélyrepülésben támadták meg az Egyesült Államok repülői. *A becsületes harcban sebet kapott katonák ellen vezetett terrortámadások sohasem törhetik meg az öntudatos európai népek háborújának erkölcsi szellemét és győzelmi akaratát!*

A kubáni hídfő

állásai ellen, a szovjethadsereg nyilvánvalóan döntő támadásokat igyekszik összpontosítani, mert minden vérbefullasztott támadása után, nagyobb erőket dob a kiszélesedő frontszakaszon vezető rohamokba. A vörös hadvezetőség is az idegháborúban hasznosítható *részletsiker* elérésére törekszik, hogy a kharkovi vereségtől megrendült harci szellemet újra felcsigázhassa az új, nagyszabású hadműveletek megkezdése előtt s ezt a célját egyedül a Fekete-tenger partvidékén érzi megvalósíthatónak. *Az is valószínű, hogy a szovjet a Kaukázus ellen irányuló hatalmas támadástól tart, s szeretné ennek a hadműveleti lehetőségnek messze előretolt, zárt támaszpontját, a kubáni hídfőt, még idejében megsemmisíteni.*

A hét elején *Novorosszijszk* térségében is megkezdődtek a heves harcok. A vörösök megpróbálták a tengeri partraszállást s egyidejűleg az átkelést a *Kubán-folyón,* de mindkét kísérlet nagy áldozatot követelő kudarccal végződött. Két napig tartó átszervezés után a szovjet csapatai a hatalmas tüzérségi előkészítés és légitámadás fedezésével *megindították az egymást érő rohamhullámokat a német állások ellen. A harckocsikkal és válogatott lövészezredekkel végrehajtott többnapos támadás során, elkeseredett közelharcban és ember-ember ellen vívott kézitusákban véreztek el a szovjet egységek.* Több helyen tökéletesen összekavarodtak a támadó és védekező csapatok s a betörési helyeket órákig tartó szuronyharcokkal tisztították meg a német gránátosok az ellenségtől. *A kubáni hídfőért vívott súlyos csaták még nem fejeződtek be, s a német hadvezetőség a végsőkig erőszakolt támadások folytatásával számol.*

A *Fekete-tengeren* két ütközet zajlott le a szovjet utánpótlási hajózás és a könnyű német haditengerészeti egységek között. Több szovjet szállítóhajó és őrnaszád megsemmisült. *A légiharcok ereje sem csökkent a szovjetfronton. A szovjet légihadereje április havában 1082 repülőgépet vesztett s az elmúlott héten egyetlen napon 155 repülőgépet vesztettek a vörösök 5 elveszett német géppel szemben!...* A keleti front többi szakaszán, különösen *Lizicsanszktól* északra, *Oreltől* délre, az *Ilmen-tó* és *Velikije Luki* körül lángoltak fel a helyi harcok, amelyekben nagyobbára a német rohamcsapatok hajtottak végre sikeres vállalkozásokat. A *leningrádi* kikötőből a csatornán át egy kisebb szovjet hajóhad megpróbálta a kifutást a nyílt tengerre, de a német parti ütegek súlyos tűz alá vették a hajókat; 2 szovjet őrhajót elsülyesztettek, kettőt súlyosan megrongáltak s a kötelék visszatért Leningrádba. A messzehordó német ágyúk sikeresen lőtték Leningrád ipari célpontjait s feltörő lángok és nagy tüzek mutatták meg, hogy eredményes volt a nagy tüzérségi támadás.

A légi küzdelem rendkívül élénk a finn fronton is. A finn vadászok április közepe óta 84 ellenséges repülőgépet puszítottak el, anélkül, hogy jelentősebb veszteséget szenvedtek volna. A bolsevisták rendszerint nagy számbeli fölényben támadnak a finnek ellen s aránytalan veszteségüket csak az emberanyag minőségbeli különbségével lehet megmagyarázni.

A tengereken

az angol és az amerikai tengeri forgalom elleni harcban a német haditengerészet *április havában 63 kereskedelmi hajót sülyesztett el, összesen 423,000 tonna hajótérrel s ebből 415,000 tonnát sülyesztettek el a búvárhajók, amelyek 18 további hajót is súlyosan megtorpedóztak.* A tengeralattjárók elsülyesztettek áprilisban egy repülőgépanyahajót, egy cirkálót és egy búvárhajót. Más német haditengerészeti egységek pedig 2 torpedórombolót, 3 búvárhajót és 7 gyorsnaszádot, a légihaderő 2 búvárhajót és 1 gyorsnaszádot sülyesztett el, s 2 torpedórombolót, 1 búvárhajóvadászt, 11 gyorsnaszádot és 1 előőrshajót súlyosan megrongált.

Május elején egymás után két különjelentés érkezett az angolszászok újabb tengeri veszteségeiről. A német tengeralattjárók új felállítására és új csoportosítására alkalmat adó szünet után az Atlanti-Óceán északi részén ismét 2 hajókaravánt támadtak meg. Az egyik hajócsoport az Egyesült Államokba igyekezett, a másik pedig hadianyaggal megrakva az angol szigetek felé haladt. Ugyanazon az útvonalon tehát két hajókaravánt indítottak útnak, ellenkező irányban, azzal a szándékkal, hogy eltereljék és megosszák a német tengeralattjárók figyelmét és erejét. *Ez a próbálkozás nem sikerült s a hajókaravánokat makacsul üldöző búvárnaszádok rendkívül rossz időjárásban és ködben s több*

AZ OLASZ MOZSARAK TÜZE
közelharcokban vág rendet a támadó ellenség sűrű soraiban. Súlyos veszteségek árán nyomult előre a tuniszi fronton az angolszász haderő

BIZERTA ÉS KÖRNYEKE

↑HALIFAX ANGOL BOMBÁZÓ NYUGATNÉMETORSZÁG FÖLDJÉN
Héttagú személyzete a roncsok között pusztult el...

BÜLOW KAPITÁNY,
akinek tengeralattjárója az amerikai „Ranger" repülőgépanyahajót elsülyesztette

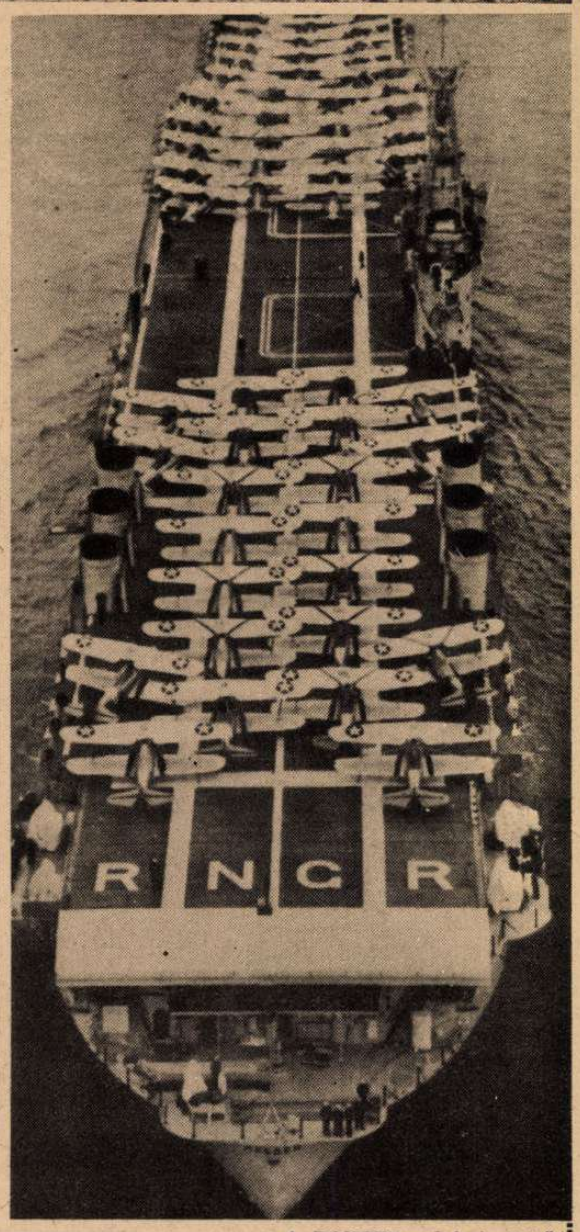

A RANGER, alsó és felső fedélzetén 80 repülőgéppel indult el utolsó útjára...
↑

←DÖNITZ NÉMET VEZÉRTENGERNAGY (középen) meglátogatta Ricardi olasz tengernagy társaságában (jobboldalt) a Földközi tenger térségének támaszpontjait. Az olasz tengerésztisztek bemutatása

↓JAPÁN LOVAS FELDERÍTŐ OSZTAG A CSEKIANGI FRONTON, ahol a kínaiak egy egész hadsereget elveszítettek az utolsó hetekben lezajlott harcokban

A SZOVJETARCVONAL 1943 májusában

napig tartó súlyos harcokban 29 hajot, összesen 176,000 tonnát megsemmisítettek és 6 hajót megrongáltak. A 2 hajókaravánból összesen 35 hajót lőttek ki a falkában támadó tengeralattjárók s a kísérő hadihajókból is elsülyesztettek egy angol korvettet.

A nyugateurópai légiharcokban az angolszászok április folyamán 233 bombázógépet vesztettek s a lelőtt gépek 80%-a négymotoros bombázógép volt. A lelőtt 233 bombázó körülbelül 3 hadilétszámú légiezredet alkotott s kereken 1600 jólkiképzett repülő kiesését jelenti az angolszász légihaderőből. Az angol és az északamerikai légihaderő áprilisban Európa és Északafrika fölött összesen 967 repülőgépet vesztett! Az elmúlott héten kiadott jelentések szerint az európai térségben 126 angolszász repülőgép pusztult el s bizonyosra vehető, hogy a tuniszi hadszintéren még nagyobb volt a veszteség.

A világ összes frontjain döntő harcok kezdetének és végének vihara süvít végig. A világháború történelmi hullámai magasra csapnak s a hitet, a kitartást és az elszántságot ostromolják. Ebben a háborúban az a tábor győz, amelyiknek milliókon átfutó idegszálai egy perccel tovább birják elviselni a feszültséget és a megpróbáltatásokat. *Mussolini* a példája a sziklaszilárd kitartásnak, a Duce, aki a Palazzo Venezia erkélyéről a szenvedésben is lelkes, kitartó olasz népnek odakiáltotta: *„Ezeknek a kemény időknek véres áldozatait a győzelem fogja jutalmazni! Olyan igaz ez, mint ahogy igaz az Isten és mint ahogy halhatatlan Olaszország! Tisztelet a harcolóknak, megvetés a bujkálóknak, golyó az árulóknak!...“*

JAPÁN CSAPATOK
végeláthatatlan sora menetel Burmában az indiai határ felé. Mi lesz, ha befejeződik a nagy felvonulás?...

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(38.)

— Kérem, Gereben úr, — húzta fel szemöldökét, — talán helyes volna, ha kissé jobb ruhában dolgozna nálunk... Ez reprezentatív helyiség...

A könyvelő, aki éppen utcai kabátját akasztotta a szekrénybe, csodálkozó fintorral fogadta a megrovást, de aztán feltalálta magát.

— Jó lenne, ha igazgató úr csináltatna nekem egy hivatali kabátot. A fizetésemből ugyanis arra nem telik. Ha akarja, akár zsakettben ülök a főkönyv mellett...

A szóváltás óta nem nézte jó szemmel Gerebent és magában el is határozta, hogy a legelső ürügyet megragadja elbocsátásához. Egyébként kellemes érzés volt a bankba járni, bár eleintén igen kevés dolga akadt, az aláírásra kihegyezett vastag piros ceruzát hétszámra nem használta. A körlevelek szétmentek az ország minden részébe, s azokban a napokban Gereben úr alig győzött fogalmazni. Manci kisasszony pedig reggeltől késő délutánig címeket írt. Komor csak éppen befutott, szétnézett, s már szaladt is a tőzsdére, ahonnét a zárlat után gyűrötten, verejtékező homlokkal, átizzadt ingben tért vissza, mintha egész idő alatt birkózott volna valakivel. Nyakkendője félrecsúszott, kézelőjét teleírta számokkal, haja összeborzolódott, s negyedóráig is mozdulatlanul ült asztala mellett, míg végre magához tért.

— Ronda mesterség, — mondta bizalmasan, — de úgy izgatja az embert, mint a kártya.

Juda mosolygott és beszámolt neki a gyéren csörgedező megbízásokról.

— Oda se neki, majd megy még nekünk jobban is — vigasztalta. — Valami érzik a börzén, ha nem csalódom, pár héten belül nagy üzleteket kötünk.

Juda nem türelmetlenkedett, a mohóság, amely egész életén át ösztökélte, most pihent benne, s helyet adott egy feszült várakozásnak. Éppen úgy érezte magát, mint mikor a kantint megnyitotta, s szimatolt, tájékozódott az új helyzetben. Figyelte társát, az alkalmazottakat, s mindent meg akart tanulni, amit csak lehetett, mert nem bízott ezekben az idegenekben, akik ugyan a pénzhez nem nyúlhattak. Az elkerített kis fülkében az ő bizalmasa ült, az apósától örökölt öreg házibútor, akinek megcsináltatta az új ruhát, amit Gereben úrtól megtagadott s dugva adott neki néha tíz-húsz koronát is, csak hogy kedve legyen a pesti élethez, amelyre sóhajtozva panaszkodott. Az öreg ott lakott náluk, a Szervita-téri ötszobás lakás egyik kis udvari zugában, amely valamikor cselédszoba lehetett, majdnem ingyen, sőt Juda asztalához is odaültette volna, ha nem szabadkozik. Gyanakodott, hogy a konyhán nem egészen a hagyományok szerint folyik a főzés, így hát inkább eljárt a Dohány-utca egyik rituális étkezdéjébe, ahonnét olykor Rozelének is hozott papirba csomagolva egyet-mást.

A pesti otthont Juda divatos lakástervezővel rendeztette be, Reményi Hugó ajánlatára, s így bizony kevesebb gondja volt vele, mint a bank bútorozásával. Igaz, gyönyörű volt minden, s Rozelének tágra nyíltak a szemei, mikor először bevezette. Rozsdaszín-selyem szalon, faragott ebédlő, Rozele számára külön budoár, dolgozószoba és közös hálószoba volt a lakásban, amelyet pálmák, szőnyegek, dúsaranyozású rámákban pompázó képek, a sarkokba állított, embernagyságú porcellánvázák díszítettek. Mikor Reményiék először látogatták meg a házaspárt, Cecil asszony elismerően dicsérte Juda és Rozele ízlését, s a bókot a házigazda magától értetődő szerénységgel köszönte meg. Az ebédlőben három arckép is függött. Ezeket Juda a belvárosban, egy régiségkereskedőnél vette. Kettő férfiakat ábrázolt, prémes mentében, a harmadik vékonyderekú dámát, akinek sötét hajában diadém ragyogott. A boltos azt állította, hogy a képek lehetnek száz évesek is, s akikről festették, azok rég halott grófok, a mélyszemű asszony pedig Mária Terézia korában élt.

Feltűnő helyen függött a három arckép, s aki látta, akár azt is gondolhatta volna, hogy a ház urának ősei tekintenek le rá a megfeketedett rámákból...

Ebben az időben Juda mind gyakrabban gondolt arra, hogy kikeresztelkedik. A minisztérium már elintézte névmagyarosítási kérvényét, s ő új névjegyeket nyomatott, de belátta, hogy a Reményieknek igazuk van, a Balassa mellett senogyse hangzik jól a Juda... Hogy gondolták annak idején apja és anyja, ilyen nevet választani! Talán, ha rabbi lett volna belőle, megfelelne, vagy kántor egy faluban... De így? Hagyján, ha még Mózesnek hívnák, azt mondják, Erdélyben divatos név. A fene egye meg, az embernek mindig vesződni kell valamivel. Újra és újra visszatért a gondolathoz, barátkozott vele, de nem tudott határozni. Valami visszatartotta. Megszólalt benne egy hang, tiltón, a csontján is átfújt a hideg tőle, s elképzelte, hogy apja otthon, ha hírét venné, mit tenne. Egyszer, emlékezett rá, valaki, aki éppen úgy szakadt ki a gettóból, mint ő, megcselekedte már ezt, s annak a szülei süvét ültek akkor. Apja is megszaggatná ruháját, sírna és gyászolna, ahogy a törvény parancsolja, hét napig, a földön ülve, testvéreivel együtt, s a szomszédok borzongva ejtenék ki a nevét... Hát aztán? — Ágaskodott benne a dac. Mi közöm hozzá? S mi rosszat tennék vele? Mivel több az, mint hogy a nevemet megváltoztattam? Így hányódott, soha el nem jutva a döntésig, valahányszor eszébe jutott, a vágy és iszonyodás között, amely valósággal fizikai fájdalmat okozott neki.

Aztán jöttek az első ügyfelek.

Manci bevezette a vendégeket, akik a pénz után futó emberek megilletődött szerénységével ültek le a kényelmes karosszék legszélére s tekintetüket úgy függesztették rá, mint egy különösen hatalmas istenség papjára, akitől varázslatot várnak. Könnyed volt; figyelte magát, miközben beszélt, vagy kezével egy-egy gesztust tett, s elégedetten állapította meg, hogy úgy viselkedik, ahogy egy komoly bankárhoz illik. Játszott magának és a félnek, aki tisztelettel követte minden mozdulatát. Az első kliens egy kereskedő volt, aki áruhitelt szeretett volna kapni. Részletesen kivallatta, s aztán elbocsátotta, semmitmondó ígérettel, hogy a szerencsétlen még kétszer, vagy háromszor visszajőjjön, reménykedve, kétségekkel a szívében. Végül mégse adott neki pénzt. Jól esett megtagadnia valamit, amitől egy másik ember boldogulása függött. Élvezte hatalmát, amelyet korlátlannak érzett, — ez volt csupán az ok, de kényeskedő orrhangon mégis azt mondta az izzadó, sarokba szorított vendégnek:

— Nem tartom eléggé biztosnak a fedezetet... Lássa, kérem, egy bankárnak nagy a felelőssége. Mi előkelő ügyfeleink pénzét kezeljük, néhány arisztokratát is klienseink közt tisztelhetünk, s nem kockáztathatjuk a jóhírünket. Ez szolid bank, ha magánbank is... Sajnálom...

Legszívesebben utána oson, hogy megnézze: milyen arcot vág az utcán, füstbement reményeit hogy temeti a dulakodó, egymást taszigáló tömegben, amely részvétlenül, lármázva haladt el mellette.

Olyan meggyőződéssel mondta a Balassa és Komor bankház szolidságának dicséretét, hogy szinte maga is elhitte, pedig ezekben a napokban már várták Párisból a Mandel et Fils válaszát érdeklődő levelükre. A cég egy jávai kávéültetvény papirjait képviselte az egzota-piacon s Komor véleménye szerint, aki órákig böngészte a Párisból érkezett árfolyamujságot, nagy üzletet ígértek a részvények. Juda minden reggel a Mandel-cég levelét kereste elsőnek a posta között.

Végre aztán meg is érkezett a válasz s alig várta, hogy részletesen megbeszélhessék: mit kell tenni. Mandelék a kurzus alatt húsz százalékkal kínálták a jávai papírt, amelynek árfolyama 142 frank volt a lap szerint. Minden darab után több, mint 28 frank, — igazán nem megvetendő összeg, de Komor csak legyintett.

— Ötven frankot kínálunk nekik, — mondta, — ha kell, jó, ha nem, találunk mi sokkal tetszetősebb papirt is. Az emberek jobban szeretik az aranybányákat, vagy a gyémántmezőket, azok erősebben hatnak a fantáziára, jobban elhiszik az olyan részvényekről, hogy egy napon majd ezreket érnek s belőlük milliomos lesz.

Dühös alkudozás kezdődött; s végül mégis megegyeztek Mandelékkel, akik azt is megígérték, hogy néhány alkalommal, míg a Balassa és Komor Bankház „bevezeti" a jávai papírt, néhány pontos emelkedést érnek el a részvények.

— No, látja! — élvezte diadalát Komor Arnold, — milyen kár lett volna a Mandelék zsebében hagyni azt a különbözetet. Nekik benne van egy-egy részvény nyomtatási költsége mondjuk, bőven számítva, tíz centimesbe, mert bizonyosan igen tetszetősek a papirok s még mindig keresnek negyvenkilenc frankot és kilencven centimest. Örülhetnek neki. Sőt áldozhatnak az árfolyamjavításra pár száz, vagy legrosszabb esetben pár ezer frankot.

Juda is elégedett volt, kiszámította, hogy könnyedén zsebretehetnek ezer részvény után kilencvenkétezer koronát.

— Ugyan! — korholta Komor, — csak ilyen kiskaliberű üzletet akar nyélbeütni? Nem érdemes el se kezdeni, hiszen ügynökökre van szükség, akik belekerülnek nekünk legalább húsz percentbe. Olyan emberekre lesz szükségünk, akik kibeszélik a pénzt a kistőkések zsebéből. Tudja, milyen nehéz dolog az? Rávenni a nyugdíjas nénikét, vagy visszavonulni készülő vidéki kereskedőt, hogy szedje ki megtakarított vagyonkáját a postatakarékból és vásároljon részvényt? Hajaj! Hipnotizőrnek kell lennie minden ügynöknek, s ez a fajta a legdrágább. Annak is van esze, megérzi a luftüzletet, követelőző lesz, szemtelen, igényes! Majd meglátja...

Komor ismerte a szakmát, mert mikor a megállapodást nyélbe ütötték Mandelékkel és egymásután érkeztek délután az ügynökök, Juda percenként meg akart szökni a bankból. Kiabáltak Komorral, gúnyos nevetéssel fogadták ajánlatát, eszük ágában se volt igazgató úrnak szólítani, apuskámnak címezték, vállonveregették, az ezüst dobozból marékszámra szedték ki a szivart és rakták szemérem nélkül a zsebükbe. Lábukat felrakták a drága bőrfotőjök kar-

jára és úgy alkudoztak, akár a kofák. Mikor egy-egy végre kivonult, s döngve becsapódott utána az ajtó, kétségbeesetten kérdezte, hogy mi lesz, hiszen rákvörös arccal távoztak és átkokat szórtak Komorra, aki elrabolta idejüket.

— Majd visszajönnek holnap! — legyintett nevetve, — ne féljen. Érzik ők is, hogy nem lehet elszalasztani ezt az üzletet. Nézze, akár hiszi, akár nem, ezek az emberek művészek. A szakmájukban hírük van, virtuózok és szeretik a nehéz ügyeket, meg a pénzt. Én nem adok nekik többet, mint húsz százalékot, de ezer darab részvénynél az már igen tekintélyes összeg, annyit másutt úgyse tudnak összeszedni. Nekünk marad akkor darabonként hatvannégy frank s talán kidobhatunk tízezer részvényt. No? Mondjuk egy negyed millió korona...

Juda egykedvűen bólintott. Negyedmillió? Igen, nem megvetendő összeg, s az embernek nem kell érte törnie magát. Ez volt a vágya: úgy keresni pénzt, hogy mások dolgozzanak helyette, mert az az igazi; legfeljebb ötletet adni s aztán békén, gondtalanul megvárni az eredményt. Aki maga is munkálkodik, az soha nem lehet igazi úr, igazi hatalom. Ceruzát ragadott és kiszámította a reménybeli üzlet hasznát, kívánva, hogy bár azokban a napokban, míg az ügynökök dolgoznak, emelkedjék a frank árfolyama. Vajjon az ilyesmit mesterségesen nem lehet előidézni? A különbözet, csak ötven fillérnél is egészen tekintélyes, kitesz kilencezer koronát. Komor harsogva nevetett, mikor megkérdezte.

— Tudja, mennyi pénz kéne ahhoz, hogy a frankot megmozgassuk? Talán Rotschild, ha szépen megkéri, képes volna rá... De mi?

— Csak éppen eszembe jutott.

— Ez már igen komplikált spekuláció, ámbár elméletben lehetséges. A nagy császárok, ha összefognak, Bécsben, Berlinben, Londonban, Newyorkban, azoknak egy sürgönyébe kerülne. De nem igen teszik meg nekünk ezt a szívességet.

Másnap már délben elfutott a bankból, azzal az ürüggyel, hogy halaszthatatlan dolga van a városban. Nem akarta látni Komort és siserahadát. De azért a szivaros dobozban a Mediákat kicserélte Cubákra, mialatt egyedül maradt néhány percre a közös szobában. Miért vigyék el a drága füstölnivalót ezek a kellemetlen figurák?

Céltalanul bolyongott a városban, bámészkodott s végül beült a Newyork kávéházba. Most is tele volt a terem mindenféle bohém népséggel. Hosszúhajú férfiak vitatkoztak hangosan a márvány-asztalok körül, legtöbbjének puffadt arcán, táskás szemén látszott, hogy nem aludt az éjszaka. Parfőmfelhőtől körüllengve, feltűnően öltözött fiatal hölgyek suhantak el mellette, kis színésznők, artistalányok, a mulatók táncosnői. Kíváncsian találgatta: melyik vendég ki lehet. Szerette volna, ha ismerőst lát, de hiába kutatott pillantása az óriási, cifra teremben, a galérián és a „mélyvízben". Vajjon Komor Izsó soha nem jön ide? Talán hasznát vehetné annak az embernek... El is határozta, hogy felhívja telefonon valamelyik nap és meginvitálja vacsorára. Az ilyen összeköttetések nem ártanak az embernek, még, ha pénzébe kerülnek is. Megitta a konyakot, amit elébe tett a pincér, s kicsit fejébe szállt az erős szesz. Merész pillantásokkal viszonozta a szemközt ülő, csicsergő nőcskék tekintetét, futó mosolyát s megint eszébe jutott, hogy jó lenne egy ilyen babára szert tenni. Pest nagy város, Rozele soha nem is sejtené, milyen útjai vannak. De nem tudta: mikép fogjon hozzá, így aztán a kacérkodóktól elfordította fejét és kibámult az ablakon.

Később ujságokat kért, beléjük temetkezett s valahogy agyonütötte az időt. Jó délután volt, mikor fizetett és visszaindult a bankba, gondolva, hogy azóta Komor Arnold végzett már ügynökhadával.

— Jó, hogy jön, — nevetett feléje, — itt vannak a megállapodások. Mondtam én, hogy bánni kell tudni az emberekkel... Most már csak a papirok érkezzenek meg, s aztán teljes erővel nekifogunk a kampánynak. Ha minden jól megy, egy hónap alatt az egész tételt kihelyezzük.

Bólintott s undorodva szemlélte az ügynökök nyomát a takaros szobában: a parketten széjjeltaposott szivarvégeket, a szőnyegre szórt hamut, az összevissza taszigált bútordarabokat és a karosszékek bőrhuzatán a poros cipők nyomát. Majd tisztességre tanítja őket, ha már alkalmazottai, vagy egyszerűen kitiltja a külső helyiségbe. Érintkezzék velük ott Komor, ő nem tűri meg ezt a népséget, amely szemtelen, tiszteletlen és tisztátalan.

Komor kötekedve kérdezte:

— No, tán haragszik, amiért egy kis rendetlenséget csináltak az urak?

— Kis rendetlenséget? — morgott Juda. — Szép kis rendetlenség. Mint az istálló, olyan ez a szoba. Micsoda népség...

— Nézze, én tudom, hogy nem szobatiszták, de mit csináljak? Hívjon ide a Nemzeti Kaszinóból urakat, azokkal szívesebben tárgyalnék én is. De aki uriember és tud viselkedni, az nem ad el magának tíz kötés párisi egzotapapírt. Elhiszi? Néha az embernek engedményeket kell tennie, s nézetem szerint az eszköz tisztátalansága miatt nem szabad lemondani egy kedvező eredményről. Ezt Andor sógortól tanultam, azt hiszem, jól is hangzik. A kültelki csapszékbe nem szerződtetnek a pult mellé olyan embert, akit a Ritzben felfogadnak pincérnek. Lássa, a tengeri nyúl se egy kimondottan szimpatikus állat, nálunk mégis tenyésztik őket a konyhában, mert megeszik a svábbogarakat. Ha majd a pénzt hozzák, maga is mindjárt máskép néz rájuk és nem haragszik, amiért bepiszkítják a parkettet és a szőnyegre szórják a szivarhamut. Igaz?

Legyintett, nem akart vitatkozni. Már úgyis zártak, odakint a csinos kisasszony elővette tükrét és frizuráját igazgatta, az altiszt pedig kezében a seprővel és törlőronggyal lábait váltogatta a sarokban, mert szeretett volna minél előbb készen lenni a munkával.

— Hát békéljen csak meg — nézett rá Komor a mosdó mellől, kezeit törölgetve. — Egy hét múlva jön a pénz. Gyűrött kis tízkoronások, amiket az özvegy hivatalnoknék a matrácuk alatt rejtegettek a tolvaj cselédek és betörők elől, százasok, amiken még tán megérezheti az izzadságszagot is... Mert a pénznek nem nézzük a külsejét, származását, csak az értékét. Ezeknek az embereknek a homlokára az van írva, hogy ezer korona. Gondoljon mindig erre, ha a szivarjait sajnálja.

Már kezében volt a sétapálca s indult az ajtó felé.

Juda pepecselt, nem akart vele együtt menni. Megvárta, míg odakint elköszönt az alkalmazottaktól és a kisasszonnyal együtt távozott, akkor ő is fejébe csapta a kalapot és kiment. Egy pillantást vetett még a ragyogó sárgaréz firmára s aztán fütyörészett a járda mellett döcögő konflisnak.

— A Stefániára... — mondta hanyagul.

Gondolkozni akart, egyedül lenni egy kicsit. S míg a gumikerekű, lusta lovacskájával a két rúd között, tovagördült vele, végigfutott a nap eseményein. Az üzlet megkezdődött... Az ügynökök szétszaladnak az országban, rekedtre beszélik magukat a félénk polgárok szobáiban, a szerencséről álmodó özvegyek előtt, az adósságok pocsolyáiban fuldokló földbirtokosok fülébe szépeket súgnak, árfolyamemelkedésről, gyors és biztos nyereségről s a Balassa és Komor bankházba megindul a pénz áradata. Gurul az arany finom csengéssel, izzadnak és futnak a szenzálok, a percent ostora csattog a hátukon, ők is keresni akarnak, s hadd keressenek. Így kell azt csinálni. Az igazi üzletembernek eszébejut egy ötlet, ír egy levelet, megcsinálja a haditervet s mások végrehajtják, verejtékezve, némi kereset reményében. De a nagy haszon azé, aki a kockázatot viseli, s nem csinál egyebet, csak vigyáz, hogy a gépezet rendesen járjon.

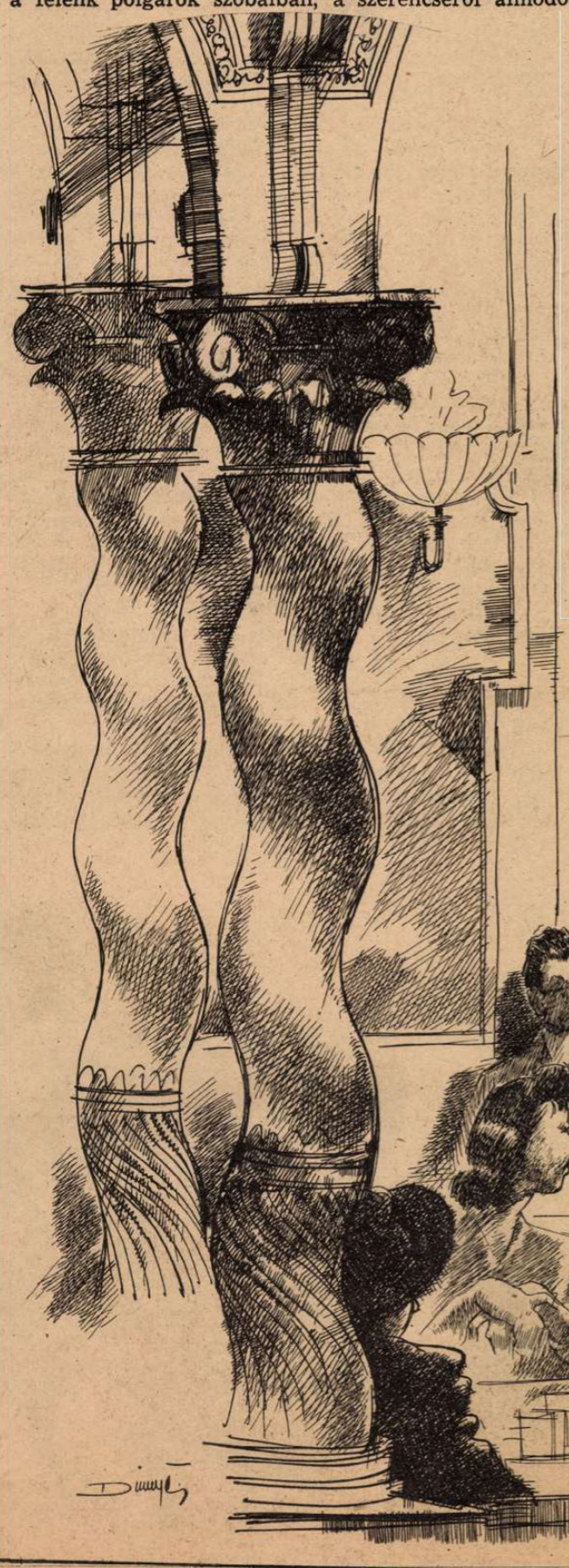

A kocsis néha harsogva figyelmeztette a gyalogjárókat, nagyokat kurjantott, de ő nem hallotta. És nem látta a kocsikorzó tarka, hullámzó képét se. A divatos színésznőt, aki számozatlan kétfogatún robogott, megilletődött, irígy és kíváncsi tekintetek kereszttüzében, Krausz Simont, aki elmaradhatatlan, hatalmas szivarjával, kék füstfelhőbe burkolt arccal, mint egy olimpusi isten nyúlt el ekvipázsában, — senkit se látott. Ringatta a kocsi, puhán, mintha bankjegyek halmán ülne s repülne, fel, a magasságba, ahová a földi lárma már nem ér el.

Késő este volt, mire hazavetődött, a kocsis számtalanszor megkerülte vele a víztornyot s tán egész éjszaka hurcolja, ha sovány lova végkép ki nem fárad.

Így telt el néhány napja, ebben az álomszerű bódulatban. Gondolatai örökké számokkal vesződtek, s mint ahogy a szerelmes nem tud szabadulni az imádott képétől, ő se birt elszakadni a reménybei nyereség percentjétől. Párisból megérkeztek a papírok, valóságos remekművei a nyomdaiparnak, s volt rajtuk minden: bőségszaruból aranyat öntő, allegorikus női alak, szárnyas sarut viselő, sisakos Mercur, meg egy meglehetősen hosszú szöveg, stilizált gót betűkkel nyomva. Komor elégedetten nézte a részvényeket, s csak annyit jegyzett meg, hogy valamivel több aranyat tehettek volna rájuk.

Az ügynökök, táskájukban pár darab „mintával" és a francia egzota-piac árfolyamlapjával elindultak. Mandelék igazán kitettek magukért, — a részvények néhány napig emelkedtek, olvashatta bárki, saját szemével győződhetett meg róla, hogy olyan papírt kap, amely előtt ragyogó tőzsdei karrier áll, hiszen egyik napról a másikra 4—5 frankot ugrott az ázsió. Juda soha nem volt még olyan izgatott, mint most. Vajjon sikerül? Az emberek nem fognak gyanut és beugranak a blöffnek? Alig várta az első jelentést, s mikor a sürgönyhordó belépett a bankba, szinte kitépte kezéből a papírt. Szabadkáról táviratozott Tannenbaum úr, akiről Komor azt mondta, hogy a legügyesebb emberek egyike, s közölte, hogy tizenötezer koronás kötést csinált egyik gazdag bácskai földesúrral. A pénzt pár napon belül átutaltatja folyószámlájáról...

Komor valahol a börzén szaladgált, volt egy megbízásuk cukorpapírok vásárlására, azt intézte. Nem tudta kivárni, míg visszatér, felhívta a tőzsdét és telefonhoz kérette.

— Mi ujság?

A kagylóba halkan, de mégis félelmetesen zúgott bele az üzlet lármája, mint egy távoli tengeré, amelyet szenvedélyesen korbácsol a szél.

— Folytatjuk. —

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 12 P, félévre 6 P, negyedévre 3 P. Egyes szám ára 24 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. offset-ikörforgógépén. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

MAJSZKI ÉS SIKORSZKI:

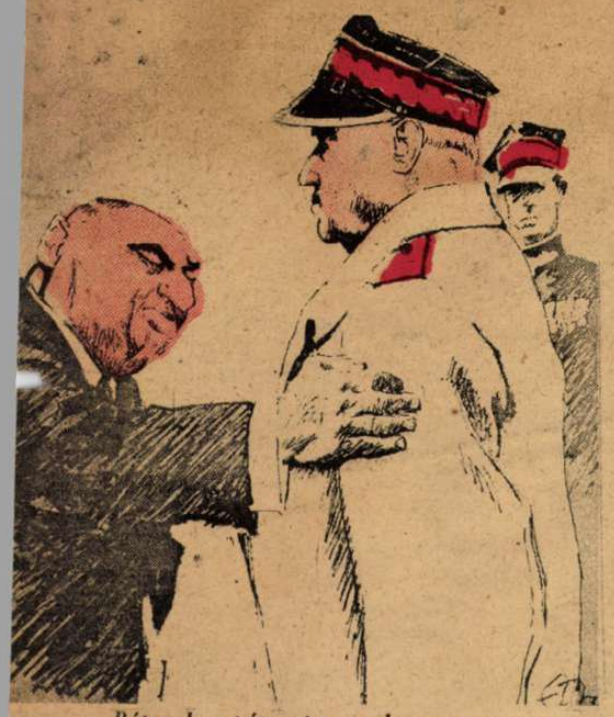

— Bátyuska, bátyuska, csak nem veszunk össze 12.000 agyonlőtt tiszt miatt?...

(Simplicissimus)

«CSAK AZ ÉRDEK FONTOS ÉS NEM AZ IGAZSÁG!»

(Japán karikatúra az angolszász hadviselés módszereiről. Világosan megjelölt vöröskeresztes célokat bombáz az angol repülőgép s John Bull kitépi az angolszász szótárból, az igazság, az emberiesség és a nemzetközi törvény szavait...)

FÖLD VAGY PÉNZ?...

— Kedves Alidárom, én ezeket a birtokigénylési manővereidet olybá veszem, mintha a nálam betöltött pozíciódat mondhatni sértően bizonytalannak minősítenéd!

CHURCHILL ÉS AZ ATLANTI-FAL

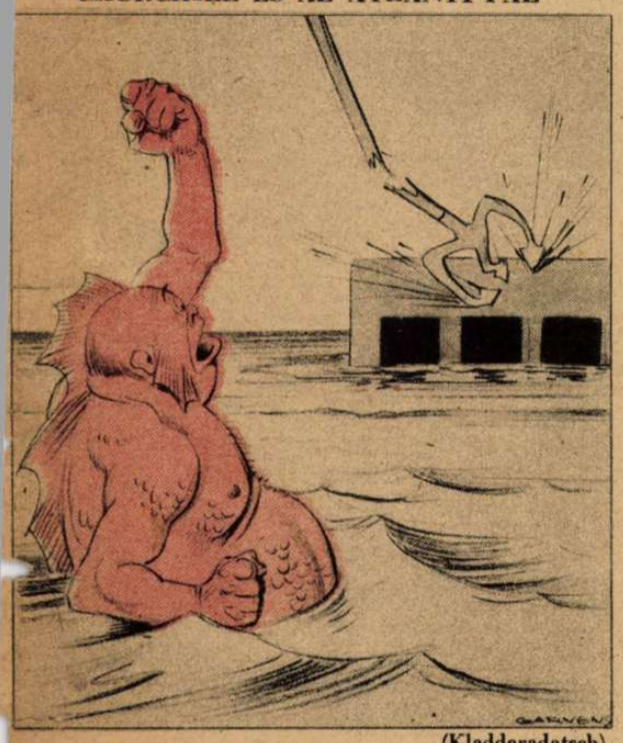

(Kladderadatsch)

AKI FELÜLMÚLTA MESTERÉT

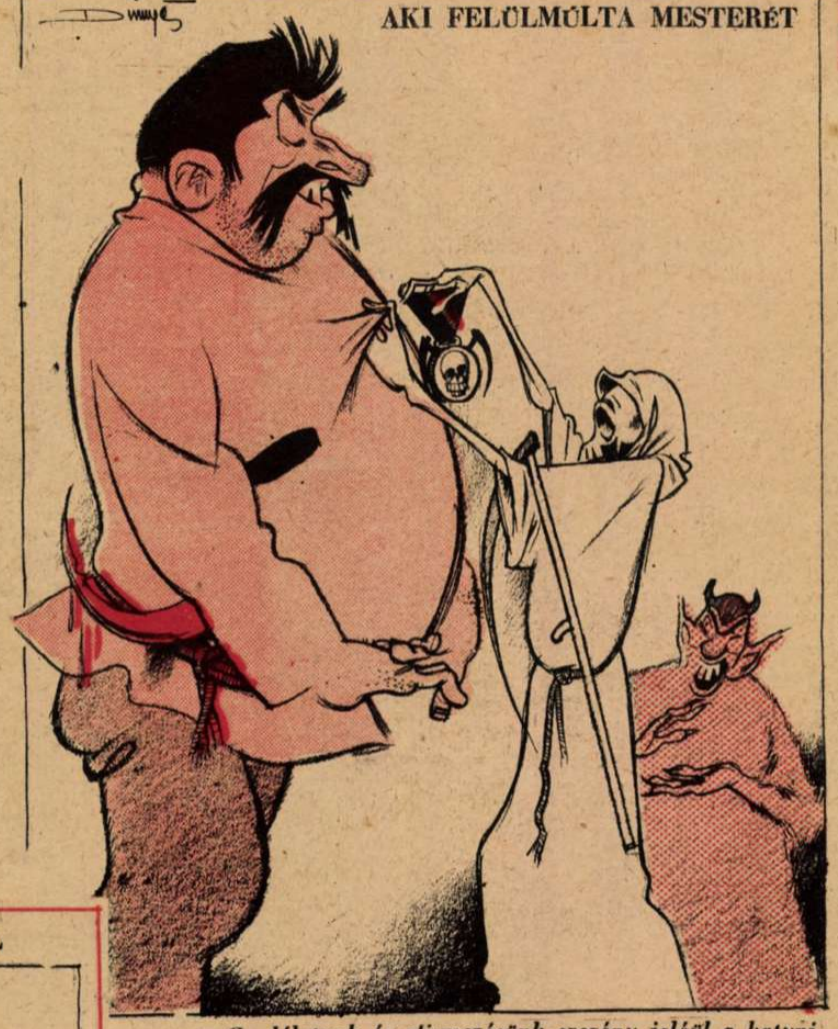

— Csodálatunk és elismerésünk szerény jeléül a katyni pokolért...

PERESKEDNEK A PONYVAREGÉNYÍRÓK, CHARLEY LONG CONTRA CHARLES LORRE.

(Ch. Long álnevű ponyvaregényíró plágiumpert indított Ch. Lorre álnevű kollégája ellen.)

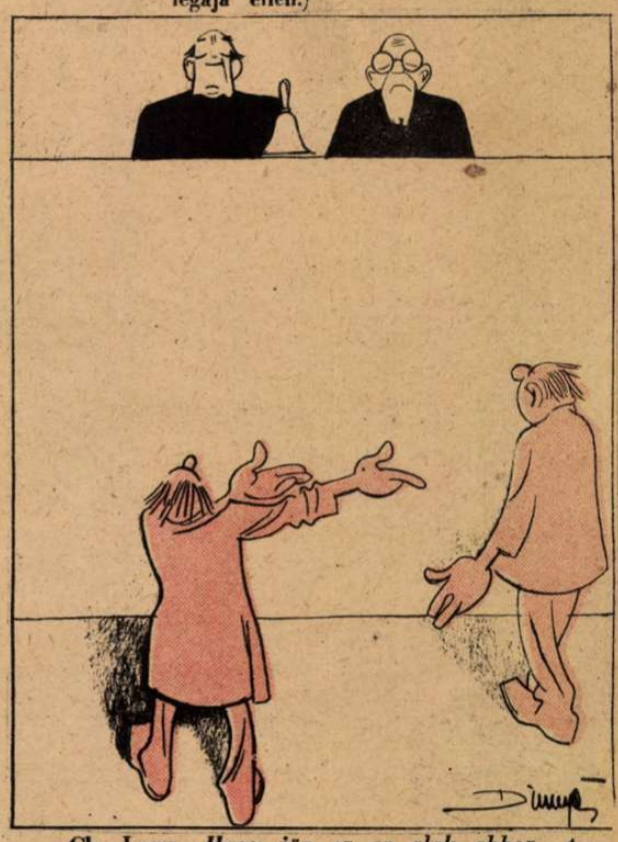

Ch. Long: *Hogy jön ez az alak ahhoz, t. bíróság, hogy az ő hősei is fejhez vágott szódásüvegektől elbódultan zuhanjanak bele a bablevesbe?!...*

KÉT IDÉZET A MAGYAR NEMZETBŐL

«Most azután, az utolsó három-négy évben, irodalmi nagyjaink sorra itthagytak bennünket. Mintha versenyeztek volna, melyikük tud hamarabb szabadulni ebből a mostani eldurvult világból, melyben a szellemnek nincs sok keresnivalója. Itthagyták az egész irodalmi tornatermet; tessék birtokba venni, tessék tovább küzdeni rajta, ki ahogy tud, kinek ahogyan képességei engedik.»

«Mikor Sztalin-orgonák üvöltenek és tonnás bombák bömbölnek, ki hallja meg a pacsirta szavát?»

LONDONI BESZÉLGETÉS

A szovjet diplomata: *«Higyjék el hölgyeim, hogy a bolsevizmus a leghumánusabb államforma: — egyetlen tarkólövés s az ember anélkül, hogy látott volna valamit, már a szovjetparadicsomban üdül...»*

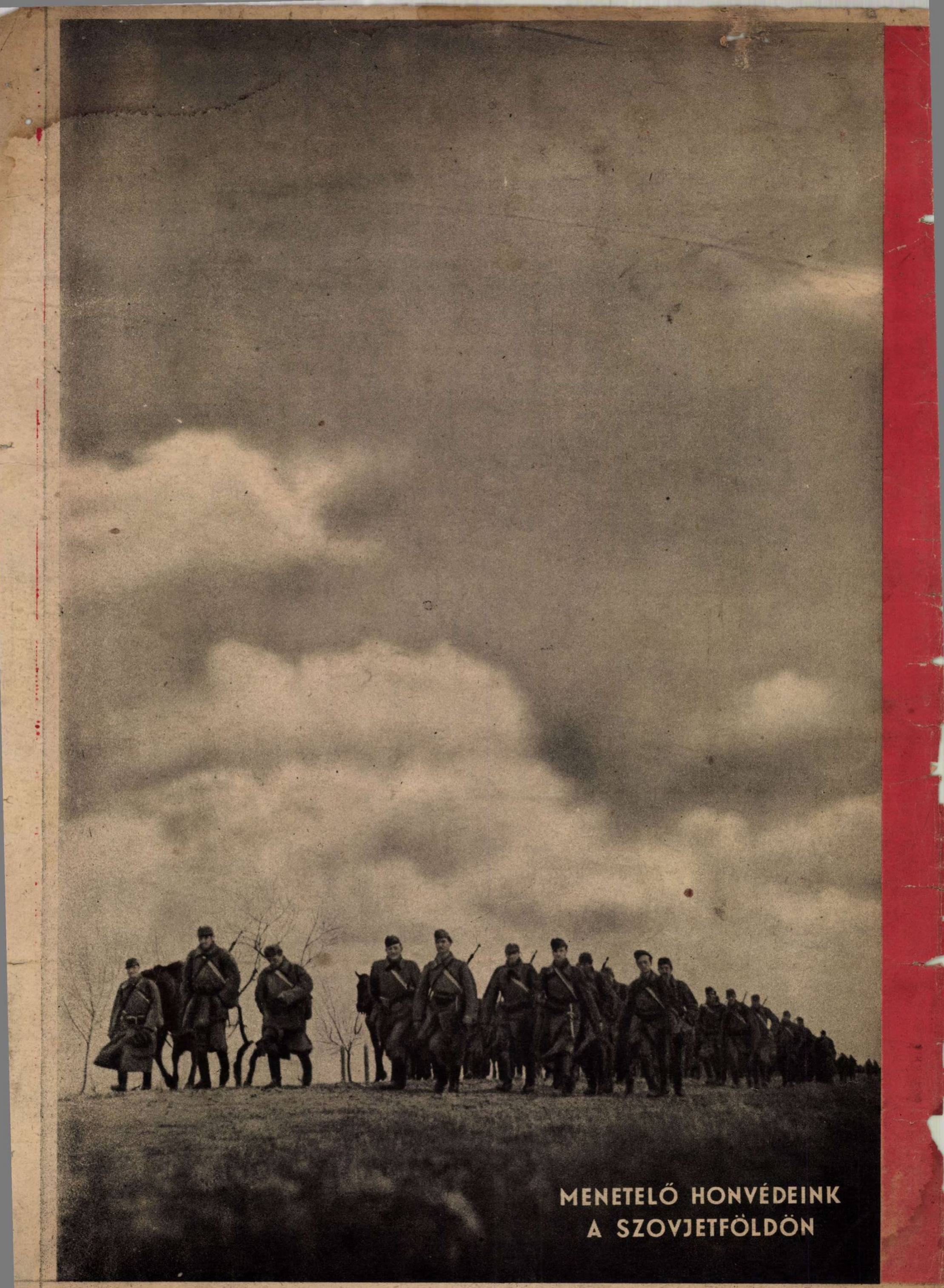

MENETELŐ HONVÉDEINK
A SZOVJETFÖLDÖN